

VZDOR

časopis utlačanej a vykorisťovanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

Január/Leden 2014

<http://casopis.vzdor.org>

★VZDOR

Šťastná Kia rodina je základ pre našu úspešnú budúcnosť

Happy Kia Family leads to Happy Kia Future

ZISKY

PLATY

Výkonní otroci velkokapitálu

Z OBSAHU:

Pente peniaze, nám chorobu! - Zdravotníctví pouze jako byznys farmaceutických firem? - Kriminalita jako v Americe – Vyroba viac za menej - Členovia OZ Vzdor- hnutie práce pôjdu do eurovolieb - Udalosti na Ukrajine - Projev predstavitele SMKČ a mladého odborára na VI. sjezdu OS ČMS - Čím začať? - Policejní represe proti antikapitalistům v Hamburku - Vývoj protestného hnutia na Slovensku - Andrej Kiska: Samaritán z cudzieho - Východná Európa je otrokom západného kapitálu - Marco Ferreri: Včelí královna - Odkaz Nelsona Mandely

★VZDOR

Pente peniaze, nám chorobu!

Investičná skupina Penta získala do svojej siete regionálnych nemocníc ďalšie tri nemocnice. Udialo sa tak po vzájomnej dohode s vlastníkami súkromnej spoločnosti Nemocnice a polikliniky.

Vlastníctvom Penty sa tak stanú nemocnice v mestách Rimavská Sobota, Banská Štiavnica a Žiar nad Hronom. Spravovať ich budú prostredníctvom siete Svet zdravia, ktorá v súčasnosti riadi už osem regionálnych nemocníc.

Partner investičnej skupiny Penta Eduard Maták sa po oznámení dohody vyjadril: „naším cieľom je vybudovať sieť regionálnych nemocníc, ktoré prinesú dostupnú a kvalitnejšiu zdravotnú starostlivosť. Tri nové nemocnice nám umožnia tento náš zámer začať realizovať aj v stredoslovenskom regióne.“

Túto transakciu schválil aj Protimonopolný úrad SR. V týchto nemocniciach je zdravotná starostlivosť poskytovaná pre približne 160 tisíc ľudí. V minulom roku dosiahli tržby na úrovni 25,5 milióna eur a dosahovali zisk. Momentálne v nich pracuje 1100 zamestnancov. Penta ubezpečila verejnosť, že prepúšťanie súčasných zamestnancov nechystá. Či to je pravda, ukáže až čas. Ako súkromná spoločnosť má Penta záujem hlavne na dosahovaní zisku a to sa v zdravotníctve dá len znižovaním stavu ľudí, alebo obmedzením zdravotných výkonov o ekonomicky najnáročnejšie. V každom prípade to pre ľudí znamená zhoršenie zdravotnej starostlivosti.

Ako to s nemocnicami v rukách Penty môže dopadnúť, dokazuje prípad nemocníc na Gemeri, iba pár kilometrov od spomínanej Rimavskej Soboty. Mimo chodom aj tieto nemocnice

spravuje Svet zdravia. Napríklad situácia v rožňavskej nemocnici je takáto: „Vekový priemer zamestnancov rožňavskej nemocnice je 45,3 roka. Z našich lekárov je 20 percent v dôchodkovom, respektíve v pred dôchodkovom veku“ – vyjadrila sa v jeseni tohto roka hovorkyňa spoločnosti Svet zdravia Zuzana Gajdošíková. Jeden z lekárov ju doplnil vlastnou skúsenosťou: „V okrese chýbajú hlavne detskí lekári špecialisti, preto musíme pacientov posilať mimo okresu. Napríklad neurologička k nám cestuje ordinovať z Košíc.“

Ďalšou nemocnicou v rukách Penty je nemocnica v mestečku Dobšiná. Tu je situácia ešte kritickejšia. Ostala tu len jedna lekárnica pre dospelých pacientov. „Celkovo je v okrese spolu 25 všeobecných lekárov pre dospelých a 15 lekárov pre deti. V prípade lekárov pre dospelých je 80 percent z nich starších ako 50 rokov. U detských lekárov je situácia podobná. Viac ako 50 rokov má 73 percent lekárov,“ informovala hovorkyňa predsedu Úradu Košického samosprávneho kraja Zuzana Bobriková.

To je krátka ukážka situácie nemocníc v rukách Penty. Keď už lekárov a zamestnancov neprepustia, tak na druhej strane neprijímajú ani nové mladé posily a bez ich čerstvej sily to ide v nemocniciach dolu vodou. Hlavne, že Pente ostáva zisk. Mohla by ho aspoň investovať do zlepšenia situácie v nemocniciach, nie do vlastných vreciek, ale asi bude naďalej platiť heslo: „Pente peniaze, nám chorobu!“

OZ VZDOR – hnutie práce

Zdravotníctví pouze jako byznys farmaceutických firem? Aneb kde jsou skutečné problémy

Vědci tvrdí, že chřipková vakcína je podvod, že každoroční chřipková vakcinace je jeden z největších současných tmářství na lidi, říkají přední akademici. Dle nich je navržena pouze na zvýšení zisků farmaceutických společností skrze vládní zastrahující kampaně.

I když je v České republice u většiny (zejména samozřejmě u Všeobecné zdravotní pojišťovny) pojištěn vakcína od letošní zimy "zdarma", stejně to firmám pojišťovny nappou z peněz veřejného zdravotního pojištění.

Vakcíny nejsou příliš účinné a mohou způsobit více vedlejších účinků, než se uvádí, říká Peter Doshi, postgraduální student Univerzity medicíny Johna Hopkinse. Zájem o vakcínu proti chřipce je řízen převážně vládním varováním, že sezonní chřipka je závažné onemocnění s komplikacemi a že vakcína je bez rizika a může zachránit život. To vláda zakládá na studii, ze které vyplývá, že vakcína dokáže snížit riziko smrti o 48%. "Pokud by to byla pravda, znamenalo by to, že vakcína zachrání více životů než jakýkoliv jiný licencovaný lék na planetě," říká Peter Doshi. Výsledky studie jsou nepravděpodobné a nebere se v úvahu, že byly testovány převážně na "zdravých jedincích". "Většina lidí a pravděpodobně doktorů obecně věří oficiálním sdělením, protože předpokládají, že se zakládají na důmyslném výzkumu", tvrdí. Chřipka je jen další příklad toho, jak firmy vydělávají na nevědomosti lidí.

Přesto lidé nejsou tak nevědomí, ve zdarma rádobě novinách "Metro" vyšel 5.prosince 2013 článek, uvedený na titulní straně, který se obouvá do lidí s tím, že lidé tvrdí "stát nám bude nařizovat, že své děti musíme nechat očkovat? Stejně z toho rýžují jen výrobci vakcín". "Pokles zájmu o očkování může být výsledkem různých antivakcinačních kampaní." žvaní zde Roman Chlíbek z České vakcinologické společnosti. Omlouvám se, ale o

žádné antivakcinační kampani jsem nikdy neslyšel, naopak vím, že je rodičům vyhrožováno, že pokud dítě nepodstoupí povinné - a hrazené - očkování, nesmí být přijato do školek či jeslí. A že odmítnutí může být bráno i jako zanedbání péče.

Místo těchto kravin se, co se týče prokazatelné léčby lidí, neřeší ve zdravotnictví už čtvrtstoletí mnoho daleko důležitějších věcí a z pacientů se stali pouze rukojmí zdravotních pojišťoven a obětí farmaceutických firem, i když u nás ještě není takový stav, jako jsou např. středověké poměry ve zdravotnictví Spojených států amerických, které nezmění ani vrchní loutka imperialistů a jejich tajných služeb Barack Obama.

Daleko důležitější, než "vakcína", již využívá minimum populace je, dle mého názoru, skutečně bez jakéhokoliv "podkuřování", zákonné opatření Senátu o státních pojištěncích - tímto bylo napraveno svinstvo předchozí ultrapravičácké vlády, které skutečně stálo mnoho životů - to není žádný můj patetismus, pracuji v Úrazové nemocnici Brno a díky tomu, že nebylo dost peněz, omezovala se péče a umírali její pacienti. V případě zákonného opatření po demisi panské vlády se jednalo o reakci na mírně řečeno neutěšený stav financování poskytování zdravotní péče. Od roku 2009 (Topolánková vláda) nestoupal výběr zdravotního pojištění, následující rok nebyla vůbec navýšena platba za státní pojištěnce. Velká část rezerv pojišťoven i zajišťovací fond jsou díky buržoaznímu režimu takřka spotřebované. Zdravotnictví se přitom muselo vypořádat s dopadem zvýšené daně z přidané hodnoty (DPH) ve výši 6 miliard ročně. O tom se lidé, mimo výjimečně uváděných informací v médiích, dozvěděli prd.

David PAZDERA

Rastúci Volkswagen chce znižovať mzdy

Sen o tom, že platovo dobehneme západnú Európu sa snáď už rozplynie aj tým, čo spia najtvrdšie.

Volkswagenu, najväčšieho európskeho výrobcu automobilov, sa kríza automobilového priemyslu veľmi nedotkla. Ba možno práve naopak. V roku 2011 predala VW Group zahŕňajúca všetky značky osobných a nákladných automobilov, 8,156 miliónov automobilov, čo predstavovalo 14% medziročný nárast. Svoj čistý zisk vtedy viac ako zdvojnásobila. Za cieľ si vedenie dalo stať sa do roku 2018 najväčším výrobcom automobilov s viac ako 10 miliónmi predaných kusov (spravy.pravda.sk, 24.2.2012, Volkswagen vlani viac než zdvojnásobil zisk na 15,8 miliardy eur). V roku 2012 vzrástol čistý zisk o 41% na 21,72 miliardy eur. Celkovo VW Group predal takmer 9,3 miliónov automobilov (ekonomika.sme.sk, 22.2.2013, Volkswagen dosiahol vlani rekordný zisk). A za minulý rok (2013) VW Group predala rekordných 9,7 miliónov automobilov, čo predstavuje 4,8 percentný medziročný nárast. Samotná značka Volkswagen, aj keď si v Európe pohoršila, predala celkovo 5,93 milióna automobilov, čo je medziročný nárast o 3,4 percent. (www.auto.cz, 13.1.2014, VW Group loni predal rekordných 9,7 miliónu automobilů)

V Bratislave Volkswagen vyrába drahé automobily Volkswagen Touareg s cenovkou od 40 tis.Eur a Porsche Cayenne s cenou od 64 tis.eur. A to pri zlomkových nákladoch na mzdy pracujúcich v porovnaní so svojimi západnými pobočkami. Nedávno tu VW rozbehol aj výrobu lacného miniauta VW Up. Nebol to hlúpy krok. Cena vozidla, hrubo povedané, pozostáva z kapitálových nákladov, ceny pracovnej sily a zisku. Kapitálové náklady na výrobné linky pre nové vozidlo by boli viac-menej rovnaké u nás, či na Západe. Ale pri zlomkových nákladoch na pracovnú silu na Slovensku môže byť zisk oveľa výraznejší, ako by bol, ak by ho vyrábali v niektorej západnej pobočke, kde na mzdy ide väčší podiel.

A z takto rozbehutej firmy prichádza návrh na zníženie plátov pracujúcich. Dôvod ako vystrihnutý z učebnice o kapitalizme: investície do zefektívnenia a modernizácie výroby, ktoré vyžadujú menej práce, čo predstavuje aj ďalší návrh - zníženie pracovného času. Návrh sa samozrejme týka pracujúcich v trvalom pracovnom pomere a netýka sa agentúrnych pracovníkov, ktorí sú „flexibilní“, možno ich kedykoľvek prepustiť.

Zefektívnenie a modernizácia výrobných liniek vždy prináša úsporu práce na jednej strane a na druhej vyššiu produktivitu práce. V kapitalizme na tomto však profituje len zamestnávateľ. Známe sú prípady ničenia strojov robotníkmi v 19.storočí. Modernizácia výroby v kapitalizme totiž pracujúceho pripravuje o prácu. Prepustia ho a jeho opätovné zaradenie do pracovného procesu má zariadiť akási neviditeľná ruka trhu.

V internetových diskusiách zaznieva, že nemecký robotník by šiel do štrajku. Nájdú odvahu slovenskí pracujúci vo Volkswagene radikálne požadovať zvýšenie svojich miezd pri znížení odpracovaných hodín? Priestor v takto rozbehutej firme majú. Alebo nechajú odborárskych bossov vyjednať kompromis - nulový nárast – pod akoukoľvek akože výhodnou zámenkou? Nie je vylúčená ani tá možnosť, že zamestnávateľ úmyselne navrhol znižovanie mzdy, aby s odborármi vyrokoval ako ústupok práve nulový rast plátov.

A ak sa podarí znížiť mzdy vo Volkswagene, ako dopadnú so svojimi mzdami ostatní pracujúci v automobilovej „veľmoci“ - Slovensku? Čo urobia zamestnanci v Citroen-Peugeot, Kia na Slovensku? Budú len nečinne hľadiť na svojich kolegov v Bratislave?

(mm)

Cargo si prenajalo 700 vozňov na osem rokov za 31 mil. eur

Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s. si prenajala sedemsto nákladných vozňov na osem rokov spolu za vyše 31 mil. eur bez dane z pridanej hodnoty.

Štátny vlakový nákladný dopravca tak má za využívanie všetkých vozňov zaplatiť priemerne 3,88 mil. eur za rok, resp. 15,19 eura za vozeň denne. Podľa výsledkov tendrov zverejnených vo Vestníku verejného obstarávania si Cargo prenajalo šesťsto nákladných vagónov, vrátane opcie na sto vozňov, od firmy Convey a.s. Bratislava za 25,93 mil. eur bez dane. Predpokladaná cena nájmu bola 31,3 mil. eur.

Za nájom ďalších sto vozňov má zaplatiť firme VIP Považský Chlmec, s.r.o. Stupava 5,11 mil. eur, keď odhadovaná hodnota zákazky bola 5,69 mil. eur. Obe firmy uspeli vo verejných súťažiach spomedzi dvoch ponúk, zmluvy uzavreli vlani v decembri. Cargo môže prenajaté vozne poskytnúť jednotlivu alebo všetky spoločne do užívania tretej strane.

Jedným zo spoločníkov a konateľov VIP Považský Chlmec bol v septembri 2010 Vladimír Lupták, ktorý je od apríla 2012 generálnym riaditeľom a predsedom predstavenstva štátneho Carga a od augusta 2012 je v dozornej rade partnerskej Železničnej spoločnosti Slovensko, a. s. Od októbra 2010 do apríla 2012 bol generálnym riaditeľom Železníc Slovenskej republiky. Keďže šéf Carga pôsobil vo firme VIP Považský Chlmec krátko, pred viac ako troma rokmi, podľa Schmidtovej v súčasnosti nejde o konflikt záujmov.

Takto to vyzerá, keď miesto jednej silnej spoločnej železničnej spoločnosti pôsobí na železničniciach množstvo podnikateľských firiem. Jedny majú koľajnice, ďalší trakčné vedenie, tretí vagóny, iní zase lokomotívy... Nákladnú dopravu má zase niekto ďalší. Všetci chcú mať čo najvyšší zisk. O koľko by mohlo byť cestovanie lacnejšie, vlaky a železničné stanice krajšie a čistejšie ak by miesto kopy špekulantov bola jedna železničná spoločnosť?

70 percent mladých nechce žiť na Slovensku

Na Slovensku je viac ako 70 percent mladých ľudí, ktorí by uprednostnili život v inej krajine. Mladí majú u nás problémy uplatniť sa na trhu práce - z celkového počtu mladých Slovákov bez práce je 54,4 percenta dlhodobo nezamestnaných a to aj napriek tomu, že dosiahnutá vzdelanosťná úroveň mladých Slovákov je vyššia v porovnaní s inými krajinami únie. Vyplýva to z materiálu s názvom Stratégie Slovenskej republiky pre mládež na roky 2014 až 2020.

Mladí ľudia vo veku do 30 rokov totiž predstavujú podstatnú časť obyvateľstva Slovenska - 37,4 percenta, teda takmer dva milióny Slovákov. Nezamestnanosť mladých ľudí na Slovensku bola 34 percenta ku konca roka 2013, priemerná nezamestnanosť v rámci EÚ je 15,4 percenta.

Sociálna situácia mládeže sa však zhoršuje v celej Európe. Najviac problémov má Španielsko, Grécko ale aj Taliansko alebo Portugalsko. Problematická situácia je aj v Nemecku, Francúzku alebo na Britských ostrovoch. V konečnom dôsledku teda odchod zo Slovenska problém zamestnanosti mládeže nerieši, lebo systém spôsobujúci nezamestnanosť sa tým nezmení. Potrebná je skôr vyššia angažovanosť mládeže a všetkých občanov v snahách o zmenu spoločenského systému. Dnes existujúce trhové hospodárstvo spôsobujúce nerovnomernosť a hospodárske krízy je príčinou chudoby a nezamestnanosti. Iba po jeho odstránení a vytvorení štátnej ekonomiky je možné dosiahnuť plnú zamestnanosť a priaznivé perspektívy pre dnešnú mladú generáciu.

Kriminalita jako v Americe

systém proměňuje v nezaměstnatelné. Vlastníci jsou ochotni přijmout část těchto uchazečů jen v tom případě, pokud jim to umožní zhodnotit své vlastnictví. A samozřejmě tu větší část odsoudit do role čekatelů, do rezervní armády lidských zdrojů, vytvářející tlak na ony (dočasně) zaměstnané, čímž se zákonitě snižuje cena jejich pracovní síly. Plno lidí bez práce, ale též stále stoupající počet mizerně placených zaměstnanců, nemá za současné cenové inflace na základní potřeby. Státu je to jedno. Tedy přesněji: třídě kapitalistů, řídicích stát jako nástroj své nadvlády, je to jedno. Nedá-li se člověk a jeho hlava a ruce kapitalisticky zhodnotit, ať chcípne na ulici.

Nezbytným nástrojem upevnování moci kapitalistické vládnoucí třídy je v současném světě stále propracovanější mediální manipulace. Jsme nuceni dívat se na zprávy, interpretované pokřiveným zkrácením událostí tak, jak je to v zájmu těch, kterým masové mediální prostředky patří, respektive kdo si je platí. Jejich interpretaci často nevědomě přijímáme za svou, takže události nejen domácí, ale i zahraniční vidíme tak, jak chtějí oni.

Co hovoří za vše? Možná jste si také všimli, jakou se v posledních letech stává Adolf Hitler „celebritou“. Jsou ho plně časopisy (většinou přímo na obálce), knížky i televize. Ovšem není tu zobrazován jako brutální odsouzenihodný zločinec. Hitler je v těchto médiích stále více popularizován. Nedávno proběhla zpráva v médiích, a to dokonce v hlavních zprávách, že zemřel poslední z Hitlerovy ochranky. Podle mne měl umřít v úplném zapomnění, nestalo se. Byla mu pár měsíců před smrtí dána možnost se ke své službě nacismu vyjádřit. A co člověk v hlavních zprávách neslyší? Hitler prý byl hodný a on že ve službě pod ním prožil svá nejkrásnější léta života. Co si pak má po takovém sdělení myslet školák, kterého současný vzdělávací systém masíruje hloupým a primitivním antikomunismem? Zločinnost nacistického režimu je tak ve školách relativizována, neboť oni přeci bojovali proti těm „zlým“ komunistům...

Proč si myslíte, že asi sílí extremismus v tomto státě? Aby systém nemusel čelit rozzlobené většině, tak ty lidi rozhádá. Uplatňuje tak účinnou machiavellistickou zásadu „rozděl a panuj“. To znamená,

že se systém snaží všemožně podněcovat mezi pracujícími nesváry a rozbroje, aby je tak snadněji mohl ovládat. Aby se lidé proti buržoaznímu diktátu nemohli sjednotit jako jeden celek, rozdmýchává rasovou nesnášenlivost, mezigenerační nenávisť a další, čímž lid ztratí nejvíce energie. A systém je z oblga. Vždy si vzpomenu na jeden film z vězeňského prostředí, kde dal dozorce vězňům jeden míč a bavil se, jak se o něj perou...

Kapitalismus se nám snaží vnutit, že toto všechno, co se děje, je výsledek lidských povah. Jenže není to úplně pravda. Sám systém jde lidem naproti odporným příkladem. Zatímco mrznou bezdomovci - a než začnete říkat: „to se mě netýká“ - chci vás upozornit, že nikdo neví, jak skončí - tak se oceňují vrazi Mašínové. Představte si, že jste bezdomovec, kterého policie ještě vyhazuje násilím za město, abyste nerušil estetické cítění kapitalismu, a tam si vás „podá“ ta mládež, co se dívá každý den na Hitlera a hraje násilné hry, zatímco jejich rodiče žijí postpubertální život nebo honí peníze. Obojí patří ke kapitalismu. Jsme jako figurky na šachovnici. Zdraží se a pak se při každé slevě vrhnou lidé na korporátní supermarkety. Člověk může přijmout své nesvobodné postavení, své podřízení druhému člověku jen tak, že sám sebe přesvědčí o své podřadnosti ve vztahu k těmto svým pánům.

Všechno výše popsané se podílí na kriminalizaci společnosti. Manažeři už si objednávací nájemné vraždy na konkurenci s heslem: „účel světlí prostředky“. Účelem je úspěšnost a být mezi těmi „vyvolenými“. Člověk, který pracuje, ale nemá peníze na důstojné živobytí, jde přepadnout hernu s heslem: „když okradu zloděje, tak jsem lepší než politici“. Nakonec to potom odnese jiný člověk, který chce žít slušně.

Kapitalismus je kukla, kterou si zločinci natahují na hlavy, když vás jdou okrást o všechno. A jak poznáte v této zemi ty největší zločince? Jednoduše, mají oblek a kravatu. Oblek, který byl dříve – například za socialismu - vizitkou slušného a vzdělaného člověka, se v dnešní době stal uniformou těch největších grázlů.

D. NOVÁK

Vyrob viac za menej

Príchod veľkej zahraničnej spoločnosti je veľký úspech, pretože prinesie prácu. Ale je úspech aj to, že my jako štát im poskytujeme daňové úľavy?

Medzi takéto spoločnosti patrí aj spoločnosť KIA Motors Slovakia s.r.o., ktorá na Slovensku posobí od roku 2004, kedy sa v danom závode začalo s reálnou produkciou.

Prijatí zamestnanci pracovali v tom čase za 14 000 – 16 000 Sk v hrubom. Je normálne, že po začiatkoch rozbehu firmy a so zvýšenou produkciou by mali úmerne stúpať aj platy. Píše sa rok 2014, spoločnosť KIA má zhruba 4000 zamestnancov, ročná kapacita závodu je 300 000 kusov vozidiel ročne, teda 75 kusov na zamestnanca. Je jasné, že tak, ako rastie produkcia, rastie aj zisk spoločnosti.

Podľa tlačovej správy spoločnosti bolo na Slovensku v roku 2013 vyrobených 313 000 automobilov, oproti plánovaným 290 000. Už rok 2012 bol pre automobilku rokom vysokej produkcie. Vyrobil sa rekordný počet – 292 000 automobilov a 490 000 motorov. Už rok 2012 znamenal 15% medziročný nárast. V roku 2013 výroba narástla o ďalších 7%. Rok 2013 teda oproti roku 2011 znamená nárast produktivity o 23%. Zatiaľ čo v roku 2007 jeden zamestnanec na páse vyrobil za hodinu okolo 35 kusov, v roku 2014 je to okolo 60 kusov.

Ale rastú rovnakým tempom aj platy zamestnancov? Keďže zamestnávateľ nemá záujem na zvyšovaní plátov, v podniku je vysoká fluktuácia. Počas 8 rokov brány závodu opustilo približne 6000 ľudí. Táto spoločnosť napriek tomu o sebe tvrdí, že vytvára „Šťastnú KIA rodinu“. Je toto spoločnosť, kde robotník vydrží pracovať 5, 10, 20 alebo dokonca 40 rokov? Automobilka s

tým zrejme počíta, nakoľko zamestnanci ani po 5 rokoch práce neprekročia tarifnú skupinu C alebo D. Len výnimočne sa dostanú do skupiny E. (tabuľka má pritom 9 stupňov)

Produkcija sa drží vo vysokom štádiu, ale môže sa aj zamestnanec (a nie len vedenie firmy so štatistikami) s radosťou pochváliť, kde pracuje a hlavne aký plat dostáva za akú prácu? Platy radových zamestnancov sa pohybujú medzi 450-750 eurami mesačne.

Za celé obdobie pôsobenia spoločnosti na Slovensku mzdy stúpali priemerne o infláciu, teda o 2 až 3%. Firma však dostáva na pracovné miesta dotácie od štátu, takže v konečnom dosledku si to platíme my. Odborárska organizácia v dodatku č. 6 ku kolektívnej zmluve minulý rok požadovala navýšenie základnej mzdy o 50 eur. To však bolo zamietnuté, pretože podľa zamestnávateľa by šlo o „okrádanie firmy“. Kolektívne vyjednávanie napokon dopadlo tak, že vedúci pracovníci dostali za úlohu zavolať si jednotlivých zamestnancov a vysvetliť im, že by bolo dobré, aby podpísali 25 € navýšenie, inak im nemusí byť predĺžená pracovná zmluva. Väčšina z dôvodu zlej ekonomickej situácie podpísala. Firma, ktorá má daňové prázdniny aspoň na 10 rokov a dotácie od štátu, mala v roku 2012 čistý zisk 155 mil. eur. (V roku 2011 68,6 mil., v roku 2010 42,9 mil.)

Na druhej strane kórejský manažment má platy okolo 10 000 – 15 000 eur mesačne a bojí sa o svoje pozície. Aj preto niet divu, že počas návštevy prezidenta spoločnosti muselo všetko v podniku vyzeráť dokonalo. Brigádnici tu obtrhávali aj zožltnuté ihličie zo stromčekov, cvičili sa nástupy.

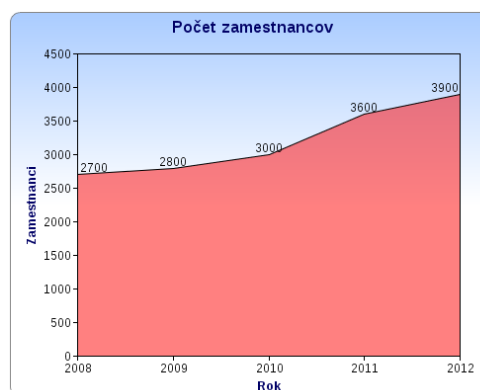
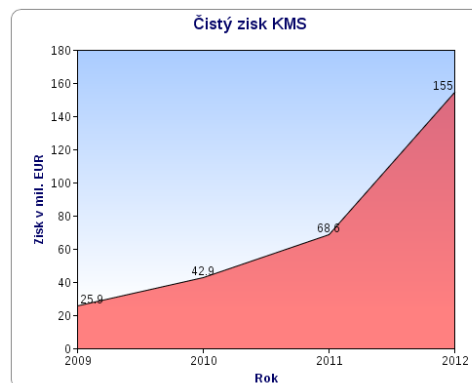
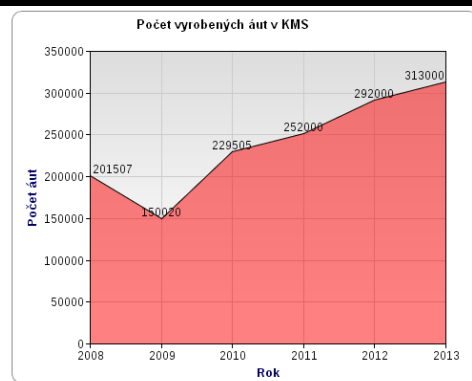
Kolektív KIA rodiny

ZAMESTNANECKÁ ANKETA KMS

Prinášame Vám výsledky ankety, ktorú realizovala OZ KOVO KIA. Ankety sa zúčastnilo 506 zamestnancov KMS. Percentuálne zhodnotenie je percentom z počtu zamestnancov zapojených do ankety.

1. Myslíš si, že tvoja mzda je primeraná odmena za tvoj výkon v práci? - **NIE (78,5%)**
2. Myslíš si, že by mala odborová organizácia aj v roku 2014 začať kolektívne vyjednávanie? - **ÁNO (84,2%)**
3. Myslíš si, že odborová organizácia môže efektívne fungovať aj bez účasti zamestnancov? - **NIE (83,7%)**
4. Myslíš si, že si dokážeš individuálne dohodnúť so zamestnávateľom primerané pracovné a mzdové podmienky? **NIE (78%)**
5. Myslíš si, že kolektívne vyjednávanie je pre teba jediná možnosť každoročne si navýšiť mzdu? **ÁNO (70,9%)**
6. Myslíš si, že za výsledok kolektívneho vyjednávania sú zodpovední len odborári? **NIE (68,7)**
7. Podporil by si aktívne odborovú organizáciu pri kolektívnom vyjednávaní? **ÁNO (66,3%)**

Vyhlasenie Vzduoru - hnutia práce k plánovanému spoplatneniu parkovania na sídlisku Solinky v Žiline

Vážený pán primátor, dovoľte, aby sme aj na základe Vašej výzvy zaujali stanovisko k plánovanému spoplatneniu parkovania na sídlisku Solinky, hoci vieme, že o spoplatnení parkovania sa začína uvažovať aj v iných mestách. Nevidíme dôvod, aby sa za samozrejmosť, akou je nechať svoje auto pred domom malo platiť.

V súčasnosti sa zavádzajú poplatky za mnohé, kedysi tak samozrejme záležitosti, či už ide o oblasť školstva, zdravotníctva, ale i oddychu. Uvedomujeme si, že parkovanie na Solinkách je už dlhoročným problémom a že parkoviská v čase výstavby neboli navrhované pre takýto počet áut.

Ďalším faktom je však aj to, že mnohí mladí ľudia sa v dnešnom kapitalistickom systéme musia tlačiť v rodičovských bytoch ešte dlho po dovŕšení dospelosti a preto aj počet áut na jeden byt je dvoj či viacnásobný. Cena auta pritom nemusí byť vysoká. Aj preto odmietame k riešeniu pristupovať s filozofiou „Ak si obyvatelia financujú nárast motorizácie za posledných 10 rokov o 100%, musia znášať aj ostatné náklady s tým spojené vrátane riešenia odstavných plôch.“

V takomto prípade môžeme začať hovoriť aj o tom, že obyvatelia by si mali platiť zvlášť aj za verejné osvetlenie a iné služby mesta, ktorému platia dane. Dnes máme zadlžené mestá, nemocnice, kraje a celú Republiku. Jedinou výhovorkou politikov je „niet peňazí – zaplaťte si“, „a zrušíme to, lebo to negeneruje zisk“. Politici poznajú v podstate len dve riešenia:

1. Zrušíme to (tzv. politická pravica)
2. Požičiame si na to (tzv. politická ľavica)

Aj tieto prípady nám dokazujú, že hnacím motorom kapitalistického hospodárstva je maximalizácia zisku jednotlivca a nie uspokojovanie potrieb obyvateľstva. Každý výnosný kšeft je v rukách súkromných osôb, ktoré majú pod palcom neraz i dianie v meste ako takom. A všetko nevýnosné, no potrebné ostáva v „starostlivosti“ mesta bez peňazí. Aj preto, zatiaľ čo súkromné osoby nemajú problém zničiť historické centrum mesta a postaviť tam megalomanské budovy s niekoľkopodlažnými parkoviskami, mesto má problém postaviť niekoľko parkovacích plôch.

Na peniaze a zisky súkromných osôb (ktorých peniaze majú väčšiu moc ako názory tisícov obyvateľov mesta) sa siahnuť nesmie a jediní z koho sa dajú vytiahnuť peniaze sú práve občania. Je to možno odbočenie od riešenia, ale rovnako ako vy, aj

my chceme na úvod stanoviť filozofiu s akou pristupujeme k riešeniu.

Pokiaľ nechceme, aby nám problém s parkovaním prerástol cez hlavu, vybudovanie nových parkovacích plôch bude nevyhnutné. Niektoré však už sú vybudované – Metro, Max, DAPA, DAZA. Na niektorých sa dá v noci parkovať, na iných nie, na niektorých za poplatok. Preto pre riešenie súčasnej situácie navrhujeme:

a) Žilinská parkovacia spoločnosť plne v rukách mesta s prehľadným financovaním a kontrolou. Nedáme sa oklamať papierovo vykazovanou stratou, zvlášť nie v systéme kde papieroví bezdomovci sú majitelia firiem a lietajú na dovolenky po luxusných destináciách. Financie použiť na podporu údržby parkovacích plôch.

b) Rokovať s okolitými obchodnými centrami o možnosti nočného využívania parkovania, nevidíme zmysel budovať novú parkovaciu plochu vedľa prázdnej.

c) Na budovanie nových odstavných plôch použiť mestskú firmu, ktorá práce nepredraží. Uvedomujeme si, že náklady na vykonanie stavby sú podstatne nižšie ako tržová cena, preto chceme, aby to postavilo „mesto pre seba“. Do rozhodovania zapojiť aj občanov zainteresovaných do petície, nakoľko poznáme praktiky dohadzovania predražených kšeftov známym a úplatkárom z verejných rozpočtov. Ak by bol objem peňazí priveľký, odstavné plochy budovať postupne, využívať aj možnosť rozšírenia cesty pre pozdĺžne parkovanie

d) odmietame súkromné angažovanie sa v projekte. Z problému má byť riešenie, nie výnosný a hlavne bezprácný kšeft, súhlasíme jedine so spoplatnením parkovania firemných áut a to do kasy mesta.

Regionálna rada Sever o.z. Vzduor-hnutie práce

Primátor mesta nám dodatočne listom, ale aj na oficiálnej stránke mesta dňa oznámil:

„Po minuloročných spoločných rozhovoroch predstaviteľov Mestského úradu v Žiline s verejnosťou na tému riešenia parkovania na žilinských sídliskách, dospelo vedenie mesta Žilina so zástupcami občanov ku konsenzu, že parkovacie miesta bude Mesto naďalej budovať v rámci svojich finančných možností. Dôležitou informáciou je i rozhodnutie, že parkovanie na žilinských sídliskách nebude spoplatnené. Tento krok je výsledkom dobrej komunikácie medzi samosprávou a Žilinčanmi.“

Ďakujeme všetkým, sa zapojili do diskusie a hlavne organizátorovi petície -red-

Členovia OZ Vzduor- hnutie práce pôjdu do eurovolieb a postavia vlastnú kandidátku!

OZ VZDOR – hnutie práce za účasti vedenia OZ, členskej základne a sympatizantov vypracovalo plán činnosti na najbližšie obdobie. Členovia OZ Vzduor-hnutie práce pôjdu do eurovolieb a postavia vlastnú kandidátku!

Pokračujeme v presadzovaní požiadavky na zvýšenie čistej minimálnej mzdy na 600 Eur mesačne. Odmietame, aby východná Európa bola otrokom a zásobárňou lacnej pracovnej sily pre korporácie. Pre tento účel nadviažeme spoluprácu s odborními a v prípade potreby vynaložíme úsilie na založenie revolučných odborov.

Ústredná rada schválila účasť členov OZ VZDOR – hnutie práce vo voľbách do Európskeho parlamentu napriek tomu, že s Európskou úniou nesúhlasíme a pokladáme ju za nástroj ovládania národov a potlačania suverenity štátov. Voľby do EP predstavujú pre nás možnosť verejne vyjadriť náš postoj proti EÚ. Do volieb ideme ako RADIKÁLNA ĽAVICA.

Miesta poslancov v EP budeme využívať ako nástroj na obranu potrieb radových občanov na Slovensku a v Európe. Chceme tak priamo upozorňovať na skutočnosť, že Európska únia a parlament sú inštitúcie v rukách nadnárodných spoločností na presadzovanie ich hospodárskych záujmov, ktoré sú v rozpore s potrebami jednotlivých členských národov EÚ.

Touto formou budeme mobilizovať občanov Slovenska proti členstvu v EÚ, za jej okamžité vystúpenie a takto napomôcť k vnútornému rozvratu a zániku EÚ a jej inštitúcii, ktorý nutne musí nastať, ak má dôjsť k národnému a sociálnemu oslobodeniu radových obyvateľov všetkých štátov ovládaných Európskou úniou.

Ústredná rada
Vzduor- hnutie práce

VZDOR
hnutie práce

Udalosti na Ukrajine—„EVROMAYDAN“ mimo zákona

Polícia ukrajinskej opozície sa skomplikovala zmenou platnej legislatívy. Jej úpravy obmedzujú finančnú podporu opozície, jej médií a mimovládnych organizácií poskytovaných zo západu – hlavne USA a EU. Cieľom tejto úpravy je v prvom rade zabezpečiť bezpečnosť občanov Ukrajiny. Zákon navrhli členovia vládnej Strany regiónov Vadym Kolesnichenko a Vladimir Oleinik. Opoziční (proamerickí) novinári mu ihneď dali prívlastok „diktátorský zákon“.

Podľa tohto zákona „účastníci zhromaždení a pochodov nemôžu nosiť prilby, masky, šatky, nemôžu mať prostriedky sebaobrany (obušky, palice, tyče a pod.), slzotvorný plyn a pyrotechniku.“ Za porušenie hrozí pokuta v rozsahu 300 až 500 dolárov alebo 15 dní väzenia. Dôvodom je skutočnosť, že vyššie spomínané predmety a maskovanie zneužívali výtržníci, ktorí počas protestov páchali násilie a poškodzovali majetku. Podľa zákona musí byť osobitne povolená aj možnosť rozloženia stanov, pódia a zvukovej aparatúry, pričom bez povolenia sa udeľuje pokuta od 500 do 1000 dolárov.

Kontrola nad médiami

Na Ukrajine existuje niekoľko stoviek spravodajských serverov, ktoré sú v skutočnosti spravodajskými agentúrami západu. Oficiálne sú však registrované ako civilné masmédiá. Od počiatku protestov však jednostranne vysielali vyhlásenia vedúcich predstaviteľov opozície čo viedlo ku skresľovaniu skutočného stavu v krajine tak v očiach jeho občanov ako aj v zahraničí.

Preto budú týmto agentúram na novo udeľované licencie pre povolenie činnosti. Pre získanie licencie musia splniť podmienku obmedziť prístup ku stránkam, ktoré slúžia ako spravodajské agentúry západu. Zablokovaná musí byť každá takáto stránka na základe rozhodnutia Národnej komisie pre telekomunikácie a informácie. Bude jej stačiť znalecký posudok. Rozhodnutie súdu nebude potrebné.

Odhalenie zahraničných agentov

Po USA a Rusku aj Ukrajina rozhodla, že všetky organizácie, ktoré dostávajú peniaze, alebo majetok od zahraničných vlád, zahraničných mimovládnych organizácií alebo medzinárodných fondov bude možné klasifikovať ako zahraničných agentov.

Dôvodom, je významný podiel takýchto organizácií na rozhodovaní orgánov a ovplyvňovaní verejnej mienky čo sa potvrdilo aj počas predchádzajúcich protestov. Podľa nového zákona musí organizácia financovaná zo zahraničia pravidelne podávať správy o vynaložení financií a na rozdiel od ostatných verejných organizácií budú musieť platiť daň z príjmu.

Ochrana historických a vojnových pamätníkov

Ukrajinský parlament reagoval aj na dehonestovanie historických a vojenských pamätníkov výtržníkmi počas protestov. Boli schválené dva dodatky trestného zákona navrhované Komunistickou stranou Ukrajiny. Jedná sa o sankcie za zneváženie pohrebných miest (pomníky, hroby krasnoarmejcov, sochy historických predstaviteľov) a sankcie za verejné popieranie alebo ospravedlňovanie zločinov nacistov a ich priaznivcov. V oboch prípadoch hrozí pokuta 2000 dolárov alebo 2 až 5 rokov vo väzení.

Reakcia opozície

Zákony po podpise prezidentom začali platiť až o niekoľko dní. Opozícia využila túto skutočnosť a v rámci starého „mäkkého“ zákona zorganizovala niekoľko protestov. Na nich mali stúpenci opozície prilby a rôzne predmety ako tyče, obušky

a pod. Opozičný vodca Vitalij Kličko vyhlásil „odpor opozície“. Chce v regiónoch Ukrajiny zorganizovať výstražné štrajky a získať ďalších priaznivcov.

Tieto jeho slová neostali bez odozvy. Napríklad v meste Evov regionálne, okresné aj obecné orgány prijali vraj až stovky opatrení na podporu demonštrantov v Kyjeve. Medzi najvýznamnejšie rozhodnutia patrilo nové prerozdelenie moci medzi týmito orgánmi. Ide o to, že predstavitelia týchto orgánov nie sú volení, ale menovaní dekrétom prezidenta republiky.

Po týchto udalostiach podal štátny prokurátor na súd 130 žalôb za neplatné vyhlásenie zástupcov štátnych, resp. miestnych orgánov. Nakoniec bolo priebežne zatknutých 42 osôb, ktoré sa podieľali na tomto ilegálnom vytvorení Regionálnej rady Evov, 6 okresných rád, 8 mestských rád a 27 dedinských rád. Po ich zatknutí boli tieto orgány rozpustené a rozhodovanie sa vrátilo do rúk legitímnych orgánov. Situácia sa upokojila a zadržané osoby boli prepustené na slobodu.

Situácia sa ďalej komplikovala po oficiálnej tlačovej správe, ktorú vydal Svetový kongres Ukrajincov (UWC), sídliaci v Kanade. Podľa neho „nastalo zničenie demokracie a zavedenie prísneho autoritatívneho režimu na Ukrajine.“ Šéf UWC Eugene Choliy vyzval k zjednoteniu ukrajinských spoločností v zahraničí a ďalej sa vyjadril, že: „Prijatie týchto zákonov naznačuje odklon ukrajinských orgánov od demokracie k autoritatívnym metódam.“

Reakcia USA a EÚ

Spojené štáty a Európska únia odsúdili zákony prijaté Najvyššou radou. Podľa americkej vlády predstavujú zmeny v ukrajinských právnych predpisoch porušovanie demokracie. Hovorca americkej vlády Len Psak sa vyjadril, že: „Niektoré z opatrení obmedzujú právo na pokojný protest a slobodu prejavu, slobodu médií a poškodzujú činnosť neštátnych neziskových organizácií.“

Vedúca diplomacie EÚ Catherine Ashtonová zdôraznila, že „zákony boli prijaté bez riadneho rešpektovania parlamentných postupov a demokratických princípov.“

Čo na to predstavitelia Ukrajiny?

Reakciou ukrajinského ministra zahraničných vecí Leonida Kozara bolo vyhlásenie, že „také pripomienky sú zasahováním do vnútorných záležitostí Ukrajiny.“ Vyzval zahraničných diplomatov, aby „objektívne posudzovali vnútorné procesy na Ukrajine, a zabránili jednostranným vyhláseniam, ktoré neodrážajú skutočnú situáciu.“

Na slová o odklone k autoritatívnym praktikám reagoval vedúci parlamentnej frakcie Strany regiónov Alexander Jefremov výrok, že: „Nové zákony na Ukrajine vychádzajú z právnych predpisov platných v USA, Kanade a krajinách EU. Ukrajina si znenie týchto zákonov od nich požičala.“

Nová legislatíva nemá za cieľ brániť pokojným protestom a slobode prejavu. Jej cieľom je práve zabrániť násilium a výtržnostiam počas demonštrácií. Pokiaľ ide o slobodu prejavu sú obmedzené všetky prejavy a výzvy na zvrhnutie vlády a existujúceho systému na Ukrajine a snahy niektorých organizácií presadiť vplyv západu na Ukrajine proti vôli vlády a národa.

Zo zdrojov Itar-tass.com a Ria.ru preložila zahraničná komisia Vzдор-HP

Poznámka: redakcia sa nestavia na žiadnu z dvoch strán, avšak vyvolané protesty vnímame ako snahy zahraničných agentúr a odsudzujeme ich nevídanú brutalitu.

René Gonzales predloží důkazy mezinárodní komisi

Mezinárodní vyšetřovací komise při svém zasedání v Londýně v s l e c h n e Reného Gonzalese, jednoho z pěti odsouzených

k dlouholetým trestům odnětí svobody ve Spojených státech amerických za boj proti terorismu, oznámil v těchto dnech výbor solidarity.

Iniciativa kampaně Hlasy pro pěti komise zabývající se případem Pětice uskuteční své zasedání ve dnech 7. a 8. března 2014 v prestižní Law Society v britské metropoli - Londýně. René Gonzales, první a jediný, který byl po odpykání 15 let vězení propuštěn na svobodu, se připojí k rodinám obětí boje proti teroris-

mu, právníkům, politikům a odborníkům, kteří se zúčastní akce pořádané ve Velké Británii, oznámil Mezinárodní výbor za svobodu kubánské Pětice.

Osobnosti, jako například americký politolog Noam Chomsky, německý spisovatel Günter Grass, bývalý generální prokurátor USA Ramsey Clark, Argentinec Adolfo Perez, nositel Nobelovy ceny za mír a britská komediální herečka Emma Thompsonová, jsou nejnovějšími přírůstky Hnutí za osvobození Pětice.

Do mezinárodní kampaně, která byla zahájena 30. října, se zapojili renomovaní zástupci umění, sdělovacích prostředků, právních institucí jakož i reprezentanti politických, akademických a společenských organizací, které požadují svobodu a spravedlnost pro ostrovany, kteří bojovali proti terorismu.

Gerardo Hernandez, Ramón Labañino, Antonio Guerrero, Fernando Gonzalez a

René Gonzalez byli zatčeni 12. září 1998 v Miami, poté kdy se snažili zabránit teroristickým útokům proti kubánskému lidu. Právnické a humanitární organizace vyjádřily vážně pochybnosti o regulérnosti procesu v uvedeném městě ve státě Jižní Florida, který vyústil ve vynesení rozsudků v celkové délce od 15 let po dvojnásobné doživotí, připomíná Mezinárodní výbor Solidarity.

Komise v Londýně, která akci spolupřádá s Hnutím evropské solidarity a Mezinárodní asociací demokratických právníků, je jednou z nejdůležitějších iniciativ plánovaných na příští rok, která bude věnována otázce návratu na Kubu, zbývajících čtyř z Pětice stále vězněných v USA.

CUBADEBATE
překlad Dr. KÁLECKÝ

SMKČ k účasti představitelů prozatímní vlády ČR na pohřbu vraha Ariela Šarona

SMKČ se distancuje od představitelů buržoazního režimu, kteří svou přítomností na pohřbu válečného zločince a Himmlera Blízkého východu Ariela Šarona znesvětili jméno naší vlasti. SMKČ jasně říká, že

Ariel Šaron měl být dávno souzen za své válečné zločiny, kterých se dopustil jako velitel izraelské armády při vraždění v Libanonu a při prosazování krajně agresivní ultrapravicové izraelské politiky. Účast zástupců českého státu – tj. územního celku podřízeného diktátu EU, NATO a sionistickému kapitálu – hodnotíme jako pohrdání páteří českého národa a schvalování zločinů apartheidního režimu v Izraeli. Je tristní, když pro předsedu české vlády bez důvěry je účast na pohřbu Nelsona Mandely obtížná (řečeno jeho huluvátským slovníkem), zatímco přispěchá na pohřeb izraelského vraha a etnického čističe. Kdyby předseda dosavadní

české vlády Rusnok vyrazil na sjezd lotyšských veteránů SS, vyšlo by to nastejno. Zatímco na pohřbu bojovníka proti apartheidu (rasistického režimu JAR podporovaného Izraelem, Velkou Británií, Západním Německem a USA) Nelsona Mandely nemohla být důstojná česká reprezentace účastna, věrni pokynům svých sionistických pánů urychleně připěchali na pohřeb militaristického vraha. Hanba zrádcům českého národa a schvalovatelům zločinů proti lidskosti v okupované Palestině! Věčná hanba a smrt sionismu! Ať žije palestinský lid!

ÚR SMKČ

Ozbrojené jednotky verné zabitému vodcovi Kaddáfimu vedú na juhu povstanie

Na juhu Líbyje stále bojujú jednotky verné zavraždenému vodcovi Muammarovi Kaddáfimu, nazývané tiež Zelený odpor. Po prekvapivom útoku dobyli vojenskú základňu Tamahint. Líbyjská vláda musela do bojov nasadiť aj letectvo a privolať armádne posily, ktoré Kaddáfího verných zo základne vytlačili. Tá sa nachádza v blízkosti Sabhy, ktorá je najväčším mestom na juhu krajiny. Sabhápatrila k posledným miestam odporu, ktoré sa podarilo protikaddáfiovským milíciám obsadiť. Tento región je známou baštou povstalcov zo Zeleného odporu. Líbyjská vláda nemá krajinu stále pod kontrolou

a to využívajú rôzne povstalecké skupiny združené v niekdajšej protikaddáfiovskej koalícii, na presadzovanie svojich záujmov. Nad veľkou časťou krajiny nemá miestna vláda žiadnu moc a hlavnými pánmi sú regionálni vodcovia milícií. V Líbyi panuje chaos a bezvládie. Milicionári tiež často popravujú a väznia ľudí, ktorých obviňujú z niekdajšej lojality a podpore režimu Muammara Kaddáfího.

Habáš

V o d k a Z [Věstník Odborářských Klepů A Zpráv] 5/2013

Přetlačovaná v Polsku

Solidarita a Všepolská aliance odborových svazů přivedly do Varšavy 100 000 dělníků na protest proti změnám zákoníku práce, jež zvyšují věk odchodu do důchodu a prodlužují pracovní týden. Požadovali také vyšší minimální mzdu a jistotu zaměstnání pro mladé dělníky. (Autor je občan USA; zdá se, že zde mu poněkud unikají souvislosti, jinak by se musel zeptat, za co že to vlastně kdysi Solidarita bojovala... kdo bude mít jako první odvahu napsat, že v 80. letech byl – a jaký byl – rozdíl mezi tím, čemu věřili dělníci, a tím, co bylo cílem jejího vedení? pozn. překl.)

Kolumbijský odborář zavražděn, další členové odborů čelí bezprostřednímu nebezpečí

9. listopadu byl v kolumbijském městě Bugalagrande zavražděn Oscar López Triviño. Den před tím obdržel, podobně jako i další členové odborové organizace ve společnosti Nestlé, SINALTRAINAL, výhrůžky smrti od členů místní polovojenské organizace.

Odborová organizace SINALTRAINAL vyhlásila od 5. listopadu hladovku. IUF, mezinárodní odborová organizace pracovníků v potravinářství se spojila s národním centrem CUT a s odboráři z celého světa, aby odsoudily atentát na dalšího kolumbijského odboráře.

Žádají vládu, aby okamžitě postavila pachatele a organizátory tohoto zločinu před soud, dále žádají úplné a transparentní vyšetřování a zajištění bezpečnostních opatření pro další odboráře, kteří se nacházejí ve velkém nebezpečí.

Prosím, podpořte jejich výzvu zde: http://www.iuf.org/cgi-bin/campaigns/show_campaign.cgi?c=800

A prosím, řekněte všem o této závažné kampani.

Děkuji. Eric Lee (ericlee@labourstart.org)

Blokáda provozoven McDonald's v novozélandském Aucklandu

Asi 30 odborářských aktivistů zablokovalo vchod do provozovny McDonalds v novozélandském Aucklandu. Protestovali proti propuštění odborového delegáta Seana Baileyho, propuštěného poté, co odhalil důkaz, že McDonald's nevyplatil zaměstnancům miliony dolarů a nedával jim dostačující přestávky. Jeho propuštění přišlo krátce poté, co mu vyhrožoval jeho vedoucí, který mu řekl, že ho potrestá, nebude-li konat dost podřízeně.

Stávkující dělníci oděvního průmyslu v Bangladéši vybojovali zvýšení mezd o 77 %

Po čtyřdenním uzavření stovek továren kvůli stávkám a sérii násilných střetů, do nichž se zapojily desetitisíce lidí, bangladéští dělníci oděvního průmyslu si vynutili zvýšení minimální mzdy o 77% – ale i tak je to stále nejnižší minimální mzda na světě. Toto vítězství může být nadějným katalyzátorem pro další oděvní dělníky v Indii, Číně, Kambodži a Laosu, které drží stranou střetu hrozby jejich šéfů, že přestěhují provozy a všechny propustí. Protesty pokračují.

Noční hlídky bulharských fašistů napadají přistěhovance

Přistěhovanci – imigranti, jak je módou říkat, neboť stále víc Čechů se stydí za rodný jazyk – nejsou těmi, kteří nám berou

práci. Pravice to ví, ale tvrdí opak, a to jen proto, aby poštvala obyčejné lidi – naše třídní bratry – proti sobě navzájem. Až si to uvědomíme všichni, budeme silnější. (VS)

V bulharském hlavním městě Sofii provádějí tlupy fašistů v polovojenských uniformách činnost, již nazývají „občanské hlídky“. Hlídky zastavují lidi na ulici a žádají doklady nebo přistěhovalecké dokumenty. Jeden z předních členů ultrapravicové strany Národní svaz, Boyan Rasate, tvrdí, že městská rada a policejní síly o hlídkách vědí a nic proti nim nenamítají.

Zdroj: <http://libcom.org>

Palestinští dělníci čelí rostoucím potížím

Izraelská okupace palestinských území zcela poškodila ekonomický i společenský život milionů Palestinců. Aby přežili, mnozí Palestinci musí pracovat v izraelských továrnách, ať už v okupovaných palestinských oblastech nebo v samotném Izraeli. Dělníci jsou každodenně vystaveni zastrahování, ponižování a šikanování izraelskými vojáky, a také se musí vyrovnávat s restriktivními zákony, podle nichž jsou mnozí dělníci na vlastních územích nezákonně. Palestinští dělníci ale stále podnikají akce ve snaze vytvářet silnější bojující organizace.

Turečtí horníci se zabarikádovávají v podzemí

Asi 300 horníků z Hornického odborového svazu GMIS podniklo odvážný krok a zabarikádovalo se v uhelném dole, v němž pracují. Důl se nachází v černomořské provincii Zonguldak, kde je hodně uhelných dolů. Horníci protestují proti trvalému nezájmu vedení o vážné zdravotní a bezpečnostní problémy v dole. Tento strach je přinejmenším oprávněný; v Turecku je jedna z nejvyšších úmrtností na 100 000 horníků na světě. V roce 1992 tu zahynulo po výbuchu uhelného prachu 263 horníků, v r. 1983 102 horníků. Letos v lednu zahynulo 8 dělníků poté, co jednu štolu zaplavila voda.

Další dělníci zabití při zákroku saúdskoarabské vlády

V Saúdské Arábii pokračují tvrdé zákroky proti migrujícím dělníkům. Dosud, počátkem listopadu, byli tři dělníci zabití, asi 100 bylo zraněno a přes 20 000 zatčeno. Téměř třetina z 28 milionů obyvatel Saúdské Arábie jsou zahraniční dělníci, většinou zaměstnaní jako pomocní dělníci a pomocníci v domácnostech. Vláda se po létech vykořisťování této levné pracovní síly snaží obrátit všeobecnou nespokojenost a zást' vůči rozšířené korupci, rostoucí nerovnoprávnosti a chudobě proti migrujícím dělníkům; dělá z nich obětí beránka, jenž údajně může za tyto problémy. V Saúdské Arábii jsou odbory zakázány. Dělníci budou schopni obhájit své zájmy a odrážet takové útoky.

Protesty v jižní Koreji nad sebevraždou a nejistou prací

Jak bylo oznámeno 10. 11., sebevražda otrásla mnoha dalšími dělníky vzhledem k nejisté povaze a intenzitě jejich pracovišť. Sebevražda Choi Jong-beoma byla jedním z témat na výročním dělnickém shromáždění k uctění památky Jeona Tae-ila, který spáchal sebevraždu v roce 1971. Na demonstraci, reagující na rozšířenou nespokojenost korejských dělníků, se sešlo přes 50 000 zaměstnanců.

VodkaZ č. 5, 2013 (roč. 2), ©
Vladimír Sedláček vladse21@gmail.com

Projev představitele SMKČ a mladého odboráře na VI. sjezdu Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska (OS ČMS) dne 14. 12. 2013 v Nymburce

Vážení odboráři, drazí přátelé,

u příležitosti sjezdu Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska mi na úvod dovoluji poděkovat Vám za pozvání na tuto významnou událost, na očekávaný sjezd jediných třídně orientovaných odborů v České republice, členské organizace slavné a vážené Světové odborové federace – avantgardy odborového hnutí a obhájece práv pracujících ve všech částech světa.

Hned na začátku mého projevu si ještě dovolím poděkovat za možnost reprezentovat české třídně orientované odboráře na 1. setkání mladé generace SOF v Larnace na Kypru v polovině září tohoto roku.

„Levicový“ tisk, vyjma tabuizovaných novin Dialog a obdobně haněného webu SMKČ, o této akci neinformoval – zřejmě proto, aby se na jeho stránky vešla slova na téma vychvalování prezidenta republiky, momentálně největšího sionisty v Evropě, o předvolební kampani populisty Okamury nebo povolební propagaci miliardáře Babiše, o vyzdvihování různých někdejších „ztroskotanců a samozvanců“ nemluvě. Už toto složení priorit dojemně svědčí o dezorientaci „levicové“, což je samo o sobě populistický a naivní pojem, který by z vědeckého hlediska musel být vyškrtnut. Politika není „levicová“, ale třídní nebo netřídní, lidová nebo protilidová. Kdo si v Česku neprošel vakuem, ale skutečným zaměstnáním nebo co hůř, dlouhodobou nezaměstnaností, zajisté potvrdí, že prospěšná činnost v naší oblasti se nedělá od kavárenského stolku.

Omlouvám se za tento zastaralý slovník, který užívá neustále zbytek planety – tedy vyjma Česka a reprezentantů všeho, co oficiálně má stát vlevo. Předseda OS ČMS Stanislav Grospič v tomto směru našťastí tvoří čestnou výjimku. V tomto úvodu jsem musel odbočit, abych jemně upřesnil situaci. Vráťím se tedy ke Kypru: Musím upřímně říct, že toto významné setkání mladých reprezentantů odborů z Evropy, Afriky, Blízkého východu, Tichomoří a Asie předčilo veškerá má očekávání a svou formální i neformální částí se stalo vynikající školou třídního pohledu na odborářskou práci, třídního pohledu na společenskou a historickou situaci a celkově ukázkou politické vyspělosti organizace, jejíž program stejně jako aktivita je od roku 1945 neodmyslitelně spjata se vším, co se pozitivního udělalo v dělnickém hnutí i s naší vlastí, která SOF po dlouhou dobu hostila.

Vřelý vztah našeho státu k SOF se

změnil po listopadovém neoliberálním převratu, obdobně jako se změnou režimu radikálně proměnil vztah mezi státem a pracující třídou, která se stala pouze číslem do cizího rozpočtu a poskytovatelem laciné pracovní síly. Nebudu rozebírat všechny společenské a politické problémy dneška. Nejen proto, že analýza dnes jistě zazněla či zazní, ale také proto, že díky zobecnění a snaze o třídní pohled na svět zjistíme, že chyby, které dnes řešíme, řeší odboráři Švédskem počínaje a Nigérií či Indií konče. A zde se chci dostat k jádru problému, ke kterému bych velmi rád na tomto místě při příležitosti sjezdu pronesl několik slov. Tedy k tomu, jak moc je

chom měli síly spojovat, že bychom neměli používat starý slovník, o některých věcech bychom pro klid mezi členy neměli mluvit. Naopak. Vždy je nutné přesvědčovat reformistické členy odborů o úloze jejich bossů, o úloze směřování reformistických odborů, o mylnosti sociálně demokratických populistických koncepcí. V žádném případě ale není zapotřebí ustupovat těm, kteří dennodenně, každou minutu a vteřinu zrazují pracující třídu ze svých pozic režimem schválené a řízené opozice. Kroky české odborářské aristokracie jsou plivnutím do tváře těm, kteří tvoří hodnoty, stejně jako všem, kteří žijí v tomto státě. Pokud se tyto věci dějí, pokud jsme

**Když odbory,
tak rudé!**

www.komsomol.cz

v takové situaci, musíme na ni upozornovat, neustupovat lacině „protivládní“ frazeologii, profilovat odbory, protože jen tak je ti aktivní z pracující třídy vezmou za své – bez obvyklých ALE, bez skepse a obav o jejich pevnost.

Nepotřebujeme spojence mezi zrádci, potřebujeme spojence mezi lidmi z naší vlastní třídy – protože jen a pouze o její zájem nám jde. Velmi často slyšíme nebo čteme v „levicovém“ tisku údiv nad tím či oním činem vlády, diskuze o tom či onom číselném údaji o procento více nebo méně. Nikde ale –

omlouvám se, ale záměrně – nečteme a neslyšíme o podstatě problému, o podstatě režimu, ve kterém žijeme, o neoliberismu, o kapitalismu, proti kterému se bez kompromisů různých tržních „vylepšení“ musíme stavět. Nad tím se zamysleme.

Připomněl jsem prý archaický slovník. Nevím, co je na základních pojmech zastaralého, když na rozdíl od mnoha naivních iluzí plně obsahují život, který reálně žijeme, stejně konkrétně jako chleba, který máme nebo nemáme na stole. To je vždy dobré si uvědomit. Nedávno bylo například cenzurováno slovo „internacionalismus“. A přitom právě na Kypru jsem se účastnil demonstrace za proletářský internacionalismus, konané na počest zahraničních odborářských delegací, tedy i delegace OS ČMS. Uvědomme si – a mohl bych to zmínit u každého problému – že Česko není země, ostrov nebo vesmír sám pro sebe. Mnozí si to neuvědomují. Mnozí dokonce říkají, že nám stačí hrát si na svém písečku. Chyba! My jsme součástí jedné veliké třídy, třeba dočasně pokořované, ale která „nemá co ztratit, jen své okovy“, a která „může vyhrát vše“. Jsme součástí jednoho obrovského dělnického hnutí, bez kterého bychom nebyli ničím. Tyto skutečnosti musí překrýt vánoční benefity, protože jinak se

potřebná mladá generace odborářů, ale také jak moc je zapotřebí pracovat s nimi – nikoli v rámci formalistického schůzování, tradicionalistických zvyklostí, ale politickým vzděláváním a skutečnou platnou aktivitou – což je tak velmi pozitivní zkušenost řeckých militantních (ano, nebojme se použít toto slovo) odborů PAME. Odborů, které se musí stát naším vzorem, i kdyby cesta k jejich formě měla být bolestná a zbavovala iluzí pohodlnosti a nekonfliktnosti. Tyto odbory bez patosu hrdinně vystupují proti velmi tvrdému útlaku ze strany buržoazie, není to žádná balónková zábava jako na Václavském náměstí.

Právě tato pohodlnost a nekonfliktnost je největší úskalí, které nás může přiblížovat k typu reformistických odborů, se kterými jsme bohužel často zaměňováni. V čem je tedy úspěch třídních odborů ve světě a naše rezerva? V nedostatečném vymezení rozdílů mezi třídními a reformistickými odbory, mezi federací a konfederací, mezi bojovníky a zrádci. Právě častá zrada pracujících ze strany sociálně demokratických frazérů a populistů již čtvrtstoletí vede k prohlubující se krizi autority odborů v naší společnosti.

Někteří naši přátelé by mohli poznamenat, že je tato kritika příliš ostrá, že by-

ocitáme na tenkém ledu konzumistického pojmání práce se členy tak, jak si jej představují reformisté. Párek s hořčicí a fráze nemohou být programem skutečně schopných odborů. A já osobně jsem samozřejmě hrdý, že jsem členem odborů, které patří do tohoto gigantického hnutí, které vede SOF se svým skutečně prolidovým a protikapitalistickým programem a s aktivitami a osobnostmi, od kterých se můžeme a především musíme učit.

V první řadě musím vzpomenout generálního tajemníka SOF George Mavrikose, s nímž jsem se měl to štěstí setkat na Kyp-ru a který se upřímně zajímal o situaci v naší zemi i našem hnutí. Osobně mi sdělil, že musíme posílit naši roli v regionu. Mavrikos, žádný formalista, ale dělník, účastník hmatatelného třídního boje od mládí po dnešek, od Řecka po svět, je také velmi schopným a srozumitelným teoretikem. Psal o účelovém přepisování historie, které slouží buržoaznímu režimu. Nebojme se říct slovo „buržoazní“, protože režim, systém ani země, ve které žijeme, tu po čtvrtstoletí není pro nás, i když si to stále mnozí sugerují. Mavrikos psal o jvu korupce odborářských bossů. Jaká škoda, že když si zadám Mavrikosovo jméno do vyhledávání v archivu Haló novin, nenajdu ani jediný výsledek. Zatímco vlezlost k ničitelům sociálně spravedlivého systému tam mohu přehazovat lopatou. Chtěl bych proto apelovat k zájmu o československý pokrokový časopis mladé generace

VZDOR, který moderní formou přináší pohled na politická, sociální a kulturní témata, pohled nikoli mlhavý. Myslím, že odběr tohoto časopisu je přínosnější než čekání na zázrak a krmení se iluzemi. Mnoho se ještě musíme učit. Především jak neklečet.

Jsmo součástí gigantického hnutí, gigantické vůle pracujících celého světa. Bez součinnosti, bez solidarity a spolupráce budeme ničím, jen kamínkem v mozaice pestrosti kapitalistické společnosti, povoleným ostrůvkem protestu v daných mezích. My naopak musíme být alternativou tohoto systému.

Byl bych rád, osobně velmi vděčný, kdyby se OS ČMS ještě více otevřelo mladé generaci. Ta nepřichází s prázdnými rukama. Nové odborářské buňky vznikají na Hané i Vysočině, snaha je i ve východních Čechách podobně jako v hlavním městě. Rok 2014 tedy rozhodně nebude chudým rokem. Dnešním dnem mohu oznámit vznik digitální odborářské knihovny o 3500 stranách – protože vědění je naše síla a bez něj, Leninovými slovy, nejsme ničím. Naše problémy již byly řešeny a vyřešeny před řadou let. Byli bychom proto naivní, kdybychom tvrdili, že objevujeme Ameriku. V tomto směru musím zmínit, že mé poslání zde není vyřknout nějaké historické přednášky, dělat časově náročný exkurz. Nezapomínám ale těch, které bychom měli připomenout. Ty, kteří tu byli před námi a za svou

činnost v odborech pro blaho třídy, ze které vzešli a které zůstali věrni, zaplatili vysokou daň – jsou to naše odborářské legendy Antonín Zápotocký, Jan Šverma, František Zupka a člen OS ČMS Karel Hoffmann, který na počátku tohoto roku zesnul, byl symbolem toho, jak režim účtuje s těmi, kteří reprezentují obhajobu socialismu. Je to historie. Avšak my píšeme historii dnešních dnů hnutí – i to si musíme dennodenně připomínat. Ne všechno podstatné už bylo, hodně toho ještě bude a náš úkol je nestát vzadu, nebýt tím pátým kolem. Nezapomínejme. Nezdravá tendence ústupků antikomunismu vede k zapominání, že právě antikomunismus byl klackem na dělnické hnutí a před přesně osmdesáti lety přivedl k moci Hitlera. Naším úkolem není „formálně splnit“, není splnění plánovaných cyklicky se opakujících akcí, ale kopnutí do dveří odborového hnutí, vyčištění Augiášova chléva, který od převratu opravdu zbytněl. Je ještě mnoho práce před námi, abychom byli podobní obrazu řecké PAME v našich podmínkách, aby se z jednoho z mnoha sdružení staly odbory militantní, které budou nejen formálně spjaté s třídou svého programu, ale budou i avantgardou svého hnutí. Věřím ale, že dříve či nepříliš později dojde k masivnějšímu zapojení mladé generace – pokud přijde do vyprofilované organizace a bude náležitě vychovávána. I my k tomu chceme být nápomocni.

Děkuji Vám za pozornost!

Začiatky sú samozrejme ťažké a vyžadujú si tých najodvážnejších ľudí. K zástupom sa pridáva naozaj ľahko. Ale k neveľkej a pomerne neznámej skupine nie. Zápasíť a získavať vplyv musíme po všetkých stránkach: **ekonomickkej, politickej i ideologickej**, pričom všetky oblasti sa do značnej miery prekrývajú. Bojovať však musíme aj v čase, keď nás nie je mnoho, pretože ľudia si môžeme získať len osobným príkladom, vlastnou prezentáciou a vyvracaním kapitalistických klamstiev, ktorých cieľom je udržať triedu otrokov podrobenú, dokonca ju rozošvať proti sebe. Veľmi dôležité je ešte raz po-

našej organizácie. Keď naša organizácia rozhodne, že bude generálny štrajk, tak bude stáť celá republika, chceme ukázať, že zjednotený ľud nebude a nemôže byť nikdy a nikým porazený a že v takom prípade môžu zúfalé výkriky a plač prerásť v najtvrdšiu ofenzívu voči vykorisťovateľom.

Ekonomická oblasť

V boji za lepšie pracovné podmienky či už ide o plat, alebo zachádzanie so zamestnancami musíme ísť sami osobným príkladom a je jedno či ide o kolegov, alebo zamestnancov inej firmy. Vnásajme soli-

Čím začať? (dokončenie z minulého čísla)

znamenat', že MY NEHCEME POMÁHAŤ PRACUJÚCEJ TRIEDE. MY SME PRACUJÚCA TRIEDA, HCEME SA ZORGANIZOVAŤ A POVALIŤ KAPITALIZMUS.

Chceme, aby tí najlepšie z pracujúcej triedy boli členmi

daritu medzi strach a neraz i nejednotnosť medzi nami. Snažme sa spoločne postaviť za naše požiadavky voči zachádzaniu zamestnávateľa, aj keď je to dnes veľmi ťažké a vyžaduje si to množstvo odvahy. Jeden zamestnanec môže byť ľahko vyhodnený, no celý kolektív už má podstatne väčšiu silu a vyhrážky zamestnávateľa nemajú žiadnu silu.

Informujme o zachádzaní na pracovisku v našich médiách, snažme sa pomôcť aj zamestnancom iných firiem či už právne, zhromaždením, blokádou alebo medializáciou problému. Teší nás, že na našu organizáciu sa začínajú ľudia obracať so žiadosťami o pomoc.

Podporíme štrajky a protesty zamestnancov, vyjadríme im aktívnu podporu, ponúkneme pomoc. Ukážme, že nás nezaujímajú len naša profesia, že odmietať nevráživosť napr. medzi lekármi a učiteľmi, lebo tým pridali a tým nie, pretože problém je úplne inde. Chceme, aby sa mal dobre každý, kto tvorí hodnoty. Štrajky sú u nás vzácné, aj keď dôvody pre ne sú tu neustále a aj preto si každý taký štrajk zaslúži čo najväčšiu podporu.

Nenechajme v tom štrajkujúcich samých. Budujme vzťahy medzi pracujúcou triedou ako takou a podporujme sa.

Ukážme, že nie sme ako režimu a šéfom poplatné odbory, že táto prehnitá ekonomika nie je pre nás bariérou. S našimi požiadavkami sme neraz označení za „populistov“, pretože sú vraj nesplniteľné. Naši oponenti teda sami priznávajú, že v ich vlastnom režime sa dobre mať nebudeme, lebo je to v ňom „nesplniteľné“. Prečo sú však naše požiadavky splniteľné? Po prvé preto, lebo história to už raz dokázala a po druhé preto, lebo my hovoríme za akých podmienok je to dosiahnuteľné. **Za podmienok zorganizovania značnej časti pracujúcej triedy! Za podmienok vzájomnej solidarity nás všetkých a za podmienok neľútostného vyvlastnenia triedy vykorisťovateľov.** My tieto podmienky nepresadzujeme štýlom klasických strán „zvoľte nás a my to vybavíme“.

Politická oblasť

Len samotný boj za lepšie podmienky v práci nestačí a napokon tento systém, založený na lupe a vykorisťovaní ich ani nemôže zabezpečiť. Ani dosiahnutím čiastočných ústupkov by sme nezmenili vykorisťovanie, absolútny úpadok spoločnosti a smerovanie do čoraz väčšej chudoby a obrovských dlhov. Navyše ekonomické požiadavky sú v kapitalizme neustálym bojom – dnes niečo vybojujeme, zajtra to môžeme stratiť. Dnes vybojujeme vyššie platy, zajtra stúpnu ceny. V prípade vyšších plátov štátnych zamestnancov stúpne dlh štátu, pretože kapitalistický štát nemá v rukách absolútne nič.

Množstvo firiem sa bude snažiť opustiť takú krajinu, kde by sa malo prihlíadať aj na človeka ako ľudskú bytosť a nie len ako na nástroj znásobenia ziskov. Dobré zabezpečenie je pre režim a jeho trh prekážkou, otravou, ktorá mu bráni v akumulácii ziskov. Tu prichádza oblasť politická – **boj za nové spoločenské zriadenie.**

Boj proti vykorisťovateľským poriadkom, boj proti tomu, aby celé národy otročili pre niekoľkých magnátov. Boj za socializmus – boj za znárodnené hospodárstvo a za hospodárstvo budované v prospech celého národa. Nie boj o väčší kúsok omrvíniek, ale boj proti tomu aby niekto obracal peniaze z našej práce.

Toto je hlavný cieľ, ktorý treba mať stále na pamäti, aj popri drobnejších, čiastkových požiadavkách. Má to byť vlastne **programom a cieľom našej organizácie**, ktorý musí byť **neustále propagovaný a vysvetľovaný**. Práve na politický program je možné získať množstvo

podporovateľov, s ktorými by sme sa v nejakom ekonomickom boji možno nikdy nestretli. Aj pri čiastkových požiadavkách treba neustále pripomínať nespravodlivý vykorisťovateľský poriadok ako taký. Treba pripomínať, že my nie len že požadujeme viac za svoju prácu, ale že absolútne nerešpektujeme fakt, že pracujeme pre kapitalistu – do cudzích rúk.

Pre politickú prácu je potrebné využívať všetky dostupné prostriedky – voľby, médiá, zhromaždenia, štrajky, individuálne stretnutia. Práve na tieto účely musíme využívať štatút či už občianskeho združenia alebo politickej strany.

Dôležité je tiež **vystúpiť z anonymity** a svoje myšlienky presadzovať otvorene, nie len anonymne kdesi na internete. Dnes vzniká množstvo „iniciatív“ a „hnutí“, ktoré sú výhradne internetovou záležitosťou bez tváří, vznikajú protesty, ktoré však nemajú konkrétne myšlienky, ale sú len prejavom nespokojnosti. Aj keby boli ich myšlienky pravdivé, zmenu v spoločnosti dosiahnuť nemôžu, lebo v rozhodujúcich chvíľach musí prísť organizátor, musí tu byť niekto, kto otvorene pred nepriateľom tieto požiadavky presadzuje. Myšlienky samé od seba neprejdú v činy. Preto, ak to čo hovoríme, myslíme vážne, musíme mať niekoľkých ľudí, ktorí idú von so svojimi tvármi a presadzujú myšlienky našej organizácie. Na druhú stranu nie je správne ukázať hneď všetkých členov, ktorí by mohli pre svoje členstvo alebo politickú činnosť napríklad prísť o zamestnanie. Aj títo členovia však musia robiť maximum, čo je v ich silách pre dosiahnutie cieľov organizácie. Snahy za každú cenu sa maskovať a skrývať identitu nepovažujem za akt „anti-autoritárstva“ a „vieru v kolektív“, ale za prejav strachu a pohodlnosti.

Vykorisťovanej spoločnosti treba jasne preukázať, že sme skutočnou organizáciou so skutočnými ľuďmi, že nie sme ďalšími podvodníkmi z nekonečnej rady „skutočne naozaj spravodlivých občianskych strán, ktoré spravia poriadok“.

Ideologická oblasť

Ideologická oblasť v podstate zdôvodňuje politické požiadavky. Súčasná kapitalistická propaganda robí všetko preto, aby zdôvodnila oprávnenosť súčasných poriadkov, vydáva ich za spravodlivé, najlepšie možné a nemenné. Má celú mašinériu študovaných „odborníkov“ a „inteligenciu“, ktorá napriek tomu, že na zemi s ich režimom čoraz väčšia časť obyvateľstva hladuje a upadá pod hranicu chudoby, tento systém obhajujú.

V súčasnom hodnotení systémov predovšetkým kapitalizmu a socializmu

nemôžeme hľadať žiadnu nestrannosť či vedeckosť, ale otvorený triedny boj, otvorené hájenie záujmov tej triedy, ktorej daný režim vyhovuje. Panujúca trieda (na rozdiel od značnej časti triedy podrobenej) si veľmi dobre uvedomuje, že boj neskončil. Uvedomuje si, že nás čakajú sociálne otrasy a tvrdý útok na životnú úroveň obyvateľstva. Uvedomuje si aj to, že pokračovanie kapitalizmu je možné len vďaka vojne, len vďaka likvidácii a ničeniu krajín aby samotná vojna a neskôr výstavba „naštartovala ekonomiku“.

Dnešná propaganda je podstatne nebezpečnejšia ako propaganda v 20. storočí. Tá bola jasne čitateľná ako propaganda, na rozdiel od dnešnej, ktorá sa schováva za „vedeckosť“, „politológiu“, „ekonomiu“ atď. Neraz je i veľmi účinná.

Na túto propagandu musíme neustále útočiť, dôrazne ju musíme vyvracať, reagovať aj na tuctové tisíckrát opakované názory proti nám – stačí raz a dôsledne. Poukazovať na triedny boj v náhľade na veci, poukazovať, že žiadna dogma nie je dogmou. Vysvetľovať musíme jazykom zrozumiteľným pre každého, na konkrétnych príkladoch, na jednoducho konštrukciách, nie záplavou ekonomických a filozofických výrazov. Opäť na to musíme využívať všetky dostupné prostriedky – od návštevy antikomunistickej prednášky v škole, cez zhromaždenia, nahrávanie videosúborov, sociálne siete, médiá, rozhovor s kolegami,...

Tento režim potrebuje hlupákov denne baviacich sa na facebooku, pozeraúcich do smartfónov, ktorí nemajú základné znalosti politiky. Potrebuje ľudí, ktorí si po náročnom pracovnom dni poseďia pri pive a pozrú niektorý z nechutných programov dnešnej TV ponuky. Potrebujú „vzdelaných“ ľudí, ktorí len dookola opakujú to, čo počuli v TV, v škole, alebo čítali v nejakom časopise.

Osobný príklad a budovanie štruktúr

Čím bude vyšší počet našich členov a sympatizantov, tým ľahšie môžeme napredovať, tým ľahšie získame ďalších a ďalších, tým viac konkrétnych činov môžeme spraviť. Na druhú stranu je potrebné vyvarovať sa chýb minulosti a neprijímať medzi seba hneď každého, kto prejaví záujem. Hnutie, ktoré naberá na sile priťahuje aj mnohých ľudí s osobnými záujmami (a preto už zo stanov organizácie nespíe vyplývať osobný prospech), ale aj nastrčených ľudí, ktorých cieľom je organizáciu rozhádzať a rozvrátiť zvnútra, čo je neraz ľahšie ako zničiť ju zvonka.

Stanislav PIROŠÍK

Hroživé policejní represe proti antikapitalistům v Hamburku

Ve tvrdé střety s policií vyústil na konci minulého roku, těsně před Vánocemi, v Hamburku protest tisíců lidí proti vyklizení antikapitalistického kulturního centra "Rote Flora" obývaného squatterů. Na 22 policistů bylo při zásahu zraněno, demonstrujících bylo zraněno několik stovek, 120 zadrženo, 16 zatčeno. Mimo cenzurovaných zpráv o masakrování demonstrantů o tom obsáhle informovala německá média a agentura DPA, podle které šlo o nejvážnější podobný incident v tomto městě za několik let. V České republice viditelnější informace zprostředkovala prakticky pouze televize Nova a to ještě s velkým zpožděním.

Podle odhadů policie se 21. prosince protestu zúčastnilo zhruba 7300 lidí (podle odhadu demonstrantů až 10 tisíc). Více než polovinu z nich tvořili komunisté a anarchisté. Demonstranti házeli na policisty lahve, kameny a petardy, říkají úřady, ale proč už neuvádí. Policejní jednotky

proti protestujícím nasadily vodní děla a nakonec demonstraci rozehnaly.

Dům, ve kterém sídlí squatt a kulturní středisko "Rote Flora", byl zabrán v roce 1989 a týdně se v Hamburku konají rozsáhlé demonstrace za uchránění tohoto autonomního prostoru před snahami o jeho likvidaci. Vedle udržení domu "Rote Flora" (mimořadně ozdobeného obrovským rudým nápisem "1. Máj proti imperialismu" a srpem a kladivem) byla obsahem prosincové demonstrace podpora uprchlíků a obyvatel chudé čtvrti, které hrozí demolicí. Odchod squatterů požaduje majitel objektu Klausmartin Kretschmer.

Demonstrace se tedy přesně konala z těchto tří důvodů: udržet autonomní kulturní centrum "Rote Flora", podpořit požadavky skupiny "Lampeduských" uprchlíků v Hamburku a postavit se proti stržení domů, kde bydlí mnoho chudých lidí (tzv. Esso-Häusern).

Nejdříve ráno bylo na manifestaci skupiny "Lampedusa in Hamburg" asi osm set účastníků. Vyjadřovali solidaritu s uprchlíky z různých mimoevropských zemí, kteří se do Hamburku dostali přes italský ostrov Lampedusa. Skupina asi 300 lidí bojuje o právo zůstat ve městě a Hamburské úřady jí toto oprávnění zatím odmítají udělit. Tento protest i podle agentu-

ry DPA probíhal pokojně.

Hlavní demonstrace s tisíci účastníky poté vlastně nemohla ani začít, policie ji totiž napadla po dvaceti metrech pochodu. Policie odůvodňuje útok tím, že demonstranti vyšli na pochod příliš brzy a napadli ji, existuje ale video, které dokazuje, že policie zaútočila první a že vodní děla byla nachystána za rohem, ještě než demonstrace začala.

Nicméně demonstrace byla opravdu velmi násilná. Poté, co některé skupiny protestujících vyvázly z policejní blokády, uskutečnily ve městě několik samostatných přímých akcí.

Jelikož demonstrace nemohla projít městem a šířit sdělení skrz město, mnoho aktivistů ji považuje za poměrně neúspěšnou. Policejní postup vytvořil obraz násilného protestu bez politického sdělení.

Město se úspěšně vynasazilo, aby "ochránilo" od protestů obchodní čtvrt' se všemi vánočními nákupy. Ustanovili nový zákonný způsob represe tím, že prohlásili celou oblast za "rizikovou zónu", ve které je jinde nezákoně policejní jednání, jako například zatčení bez důkazů, zcela legální. Od té doby toto "lokalizované bezpráví" pokračuje. Vláda USA doporučila svým občanům, aby necestovali do tohoto přístavního města.

Boj proti tomu, že někteří němečtí občané se stali, kvůli svým protikomerním a protikapitalistickým názorům, občany druhého řádu, stále pokračuje. Proti nadřazování vlastnického práva nad jiná, dle mého názoru důležitější lidská práva, se staví čím dál více aktivistů a to ne jen komunistů a dalších antikapitalistů.

Tragikomické vyústění těchto represivních "opatření" německého buržoazního státu je např. zobrazeno v dalším videu, kde je několika policisty brutálně zadržován mladík, aby mu policisté zabavili jeho zbraň, ze které se ovšem vyklubou záchodová štětka. Ta se poté stala nepsaným vtipným symbolem pokračujících protestů proti zvlí policie a buržoazního systému v Německu. Množství videí, kde "teroristé" zahaleni šátkem drží zkřížené záchodové štětky se stalo symbolem policejní hlouposti a svědčí o tom, že ani uprostřed smutné reality soudobého kapitalismu nesmíme ztrácet naši velkou zbraň, kterou je smysl pro humor.

Pryč ze zvlí buržoazního aparátu!
Solidaritě s německými soudruhy!
Ať žije nekomerní kultura!

David PAZDERA

Vývoj protestného hnutia na Slovensku (dokončenie z 11-12/2013)

Vyvolalo to záujem o diskusiu a začali padať rôzne návrhy, z ktorých sme vytvorili 10 základných tém. A neskôr sme každú tému rozobrali dopodrobna a skoncipovali do podoby požiadaviek. Vznikol dokument požiadavky občanov. Na to, aby sme sa týmto požiadavkám mohli ďalej venovať, vznikla Skupina STOP kapitalizmu 10 požiadaviek. V tom čase však už boli protesty gorila v plnom prúde. A tak som sa snažil dostať tento dokument viac medzi ľudí. Oslovil som vtedy Martina Perduka, ktorému sa požiadavky zapáčili aby ich prečítali na námestí. Toto sa žiaľ nepodarilo, pretože vedenie gorila protestov to neschválilo. S odstupom času sa dá už uhádnuť aj prečo. No napriek tomu som sa snažil tieto požiadavky prezentovať v diskusných skupinách gorila protestov na FB. A všade som väčšinou narážal na agresívne pravičiarске reakcie, podľa ktorých treba zachovať smer protestov aké sú a riešiť iba korupciu politikov a nemiesať tam iné témy. Je jasné, že tí ktorí sa na protestoch gorila priživilí, mali jasný cieľ. Využiť ich vo svoj prospech. Sociálnych tém sa báli. Báli sa toho, že by ľudia mohli požadovať reálne naplnenie práva na prácu, že by mohli chcieť bezplatné zdravotníctvo, zníženie veku odchodu do dôchodku na úroveň pred reformy a mnohé iné veci. Tohto sa báli. Lebo cieľ bol iný. Toto by mohlo protesty dostať na cestu, ktorá by určitým ľuďom z úzadia vôbec nevoňala. Preto sa proti tomu všade bránili. Veľakrát boli tieto požiadavky z diskusii zmazané, alebo diskusia zahľtená novými príspevkami aby tieto požiadavky zapadli.

Gorila protesty okrem tých základných požiadaviek, teda vyšetrenie kauzy gorila, začali mať aj politické ciele. Jeden z nich, ktorý v podstate poukázal na fakt o čo v skutočnosti ide, bola požiadavka na odloženie predčasných volieb. Táto požiadavka bola ospravedlňovaná argumentom, že je potrebné aby sa kauza poriadne vyšetřila a aby vo voľbách nemohli kandidovať aktéri tejto kauzy. Pravda však bola oveľa jednoduchšia. Vláda Ivety Radičovej stratila dôveru a boli vypísané predčasné voľby na marec 2012. Pravica bola v rozklade a hrozil návrat Roberta Fica. Daniel Lipšic ako nový projekt pravice, ktorý bol vytvorený na to aby zachránil roztrieštenú pravicu a nabalil na seba nerozhodných a sklamaných voličov, nemal dostatok času, aby svoju politickú stranu NOVA rozbehol do takých rozmerov, kedy by zasiahla do výsledkov predčasných volieb. Preto bola snaha voľby o pol

roka odložiť. Ľudia však zacítili, že sa s nimi nehrá čistá hra. Podľa mňa okrem riešenia kauzy gorila mali ľudia na námestí práve záujem riešiť ich sociálne problémy. No tie nikoho nezaujímali. Hlavnou témou protestov sa stával boj proti Ficovi a snaha o odloženie volieb. Účasť na protestoch začala upadať. Keď už bolo jasné, že predčasné voľby skutočne budú v marci a D. Lipšic nestihne rozbehnúť novú stranu, tak nad protestmi gorila bola zlomená palica. Aj keď je samozrejme pravdou, že účasť rapídne klesala a pri koncoch sa na nich veľmi účinne priživovali neonacistické skupiny a chuligáni, ktorí robili bodrel. No na poslednom proteste gorila v 20 stuňňovom mraze boli účastníci rozohnaní vodným delom. Aj keď samozrejme vyčítanie radikálov tam bolo enormné. Faktom je, že D. Lipšic už tieto protesty vo svoj prospech nepotreboval a mohol ich nechať rozohnať. Čo okrem iného malo za následok opadnutie záujmu spoločnosti o veci verejné a o účasť na protestných akciách. Preto sa už neskôr konali ba skôr symbolické protestné akcie, čo sa týka počtu zúčastnených. (napríklad Blokáda generálnej prokuratúry)

Internetová skupina STOP Kapitalizmu naďalej pokračovala v propagácii a rozširovaní požiadaviek občanov. A samozrejme v ich dopĺňaní a vylepšovaní. Viackrát bola k nim otvorená diskusia v skupine, ktorá sa medzi tým rozšířila o ďalších antikapitalistov. Zhodli sme sa v tom, že požiadavky nie sú cieľ a ani základ novej spoločnosti, ale sú cestou k zjednocovaniu a spájaniu ľavicových ľudí ktorí sú antikapitalistami. A preto o pár mesiacov po skončení gorila protestov vznikla FB udalosť, ktorej cieľom bolo propagovať a rozširovať tieto požiadavky, pretože sa to vtedy zdalo účinnejšie ako iba propagácia skupinou STOP kapitalizmu.

V tom čase aktívni ľudia, ktorí sa angažovali v gorila protestoch, prípadne na ne aktívne chodili, po ich krachu začala znova organizovať ľudí a pokúšať sa o nejaké aktivity. Nedožvedel som sa za-

čiat, v čej hlave sa zrodila myšlienka šlohnúť skupine STOP kapitalizmu požiadavky občanov a na ich základe vytvoriť vlastný dokument. To, že sa tak stalo mi potvrdili viacerí svedkovia ktorí boli pri tom, keď sa z požiadaviek občanov začal tvoriť nový dokument, ktorý zohral svoju úlohu v budúcom vývoji.

Nový dokument bol pomenovaný ako Memorandum slobodného občana. A skupina ktorá ho na základoch „požiadaviek“ vytvorila sa nazvala iniciatíva slobodného občana.

Dokument sa stal zjednocujúcim prvkom určitej časti protestného hnutia. Tento dokument, však napriek tomu, že bol založený na „požiadavkách občanov“ bol založený na naivite a ilúziách. Už v prvých vetách tohto dokumentu sa píše: „Ja, slobodný občan, v hlbokej úcte voči kultúrnemu a národnému dedičstvu, vyhlasujem, že sa ujímam vlády. K tomu, aby som mohol spolu s ostatnými, rovnako slobodnými ľuďmi vládnuť slobodnej spoločnosti sa...“

Už na prvý pohľad je jasné, že ľudia ktorí chceli niečo vytvoriť aj keď si k tomu pomohli iným dokumentom, nepochopili jeho význam a zmysel. Svojimi úvodnými slovami ku svojmu memorandu jasne ukázali, že nechápu podstatu kapitalistického systému. Pretože hovoriť v kapitalizme o „slobodnom občani“ je rovnaký nezmysel, ako hovoriť v amazonských pralesoch o snežných skútroch. Kapitalizmus nepozná pojem slobodný občan. Kapitalizmus sa snaží iba vytvárať ilúziu o slobode občanov. No v kapitalizme, je väčšina spoločnosti v pozícii závislého otroka. Závislého na moderných otrokároch. Ak sa predsa v kapitalizme nájde niekto, koho možno označiť za slobodného občana, tak sú to práve tí, ktorí rozkradli republiku, prípadne sú vlastníkami výrobných prostriedkov. Pretože jediná táto úzka vrstva spoločnosti má skutočnú slobodu a môže si dovoliť robiť čokoľvek, kým zvyšok spoločnosti živorí. Už preto sa hneď v začiatkoch začali objavovať konflikty medzi ľuďmi ktorí sa hlásili k požiadavkám občanov a medzi tými, ktorí sa hlásili k Memorandu. Bola tu jednoznačne vidieť ideologická rozdielnosť, čo zákonite profillovalo tieto názorové prúdy.

Popri Memorande vznikla tiež iniciatíva „za spravodlivé referendum“, ktorej súčasťou boli väčšinou tí istí ľudia ktorí sa angažovali v iniciatíve slobodného občana. Ich hlavnou ideologickou základňou bola teória o tom, že tzv. priama demokracia vyrieši všetky problémy. Že

v podstate stačí, aby tu bola potlačená moc politických strán a aby si občania rozhodovali o všetkom v referende. Ako model tzv. priamej demokracie bolo stále prezentované Švajčiarsko. No nik sa nezamýšľal nad tým že Slovensko nemá na rozdiel od Švajčiarska taký bankový systém, aby si na Slovensko schovávali peniaze všetci zbohatlíci z celej Európy. A že tzv. prosperita Švajčiarska (o ktorej by sa teda dalo hodne polemizovať, pre koho je aj vo Švajčiarsku režim prosperujúci) nie je odvodená od tzv. referend, v ktorých sa veľakrát riešia nepodstatné hlúposti. Stúpenci „priamej demokracie“ sa na protestnom hnutí priživovali prakticky od samého začiatku, teda od Gorila protestov. Ich diskusie som sledoval už dávno pred tým, ako protesty Gorila vypukli. A už vtedy mi bolo jasné, že títo ľudia sú síce obetaví a snaživí, no o skutočnej podstate kapitalizmu nemajú ani poňatia. Napriek tomu, že som s nimi ideologicky nesúhlasil v istom smere som im fandil. Pretože v skutočnosti nechceli nič zlé, chceli len dať možnosť ľuďom rozhodovať o veciach, ktoré sa ich týkajú. Aj keď evidentne referendami sa nedá zmeniť vlastníctvo výrobných prostriedkov a ani odstrániť kapitalizmus. No fandit som im aj veľmi rýchlo prestal, nakoľko sa podozrivo medzi stúpencom priamej demokracie začali natláčať obdivovatelia Jozefa Tisa. Zo začiatku sa to zdalo úplne

nevinne a náhodné, že sa tam kde tu objavil človek ktorý mal kladný vzťah k prezidentovi fašistického vojnového štátu. Snažili sa túto skutočnosť úprimne tajiť. No na priame otázky o Tisovi sa mnohí z nich nechali vyprovokovať a začali básniť oslavné ódy na svojho obľúbencu. Už vtedy začalo byť jasné skoro každému odkiaľ vietor fúka. Bolo to naozaj ironické počúvať od ľudí ktorí ospevujú režim čo potlačil väčšinu ľudských práv, čo vlastných občanov odvláčal do koncentrákov, čo po boku Hitlera bojoval proti vlastným slovanským bratom niečo o slobode a demokracii, teda dokonca o priamej demokracii.

Iniciatíva za spravodlivé referendum, rozbehla petíciu z názvom petícia za lepšie Slovensko s tromi otázkami:

My, dolu podpísaní občania SR, žiadame Národnú radu Slovenskej republiky, aby

1. zúžila trestnoprávnu imunitu poslancov NR SR len na hlasovania a výroky v NR SR a v jej orgánoch,

2. prijala balík protikorupčných opatrení minimálne v rozsahu Protikorupčného minima 2012,

3. sfunkčnila inštitút referenda tak, že

a) zníži počet podpisov občanov potrebných na jeho vyhlásenie na 150 000,

b) zruší povinnú minimálnu účasť

voličov potrebnú pre platnosť referenda,

c) zabezpečí, aby výsledky referenda mali právnu silu ústavného zákona a aby ich zmena bola možná iba novým referendom

Táto iniciatíva bola rozbehnutá začiatkom leta 2012, teda pár mesiacov po predčasných parlamentných voľbách. No nová NR SR na konci leta zrušila trestnoprávnu imunitu poslancov, čím sa prvá otázka petície stala bezpredmetná. No iniciatíva pokračovala v zberaní podpisov pod petíciu naďalej napriek tomu, že ich viacerí upozorňovali na fakt, že tretia otázka nie je úplne právne v poriadku nakoľko sa sama skladá z troch ďalších otázok. Tie sú dokonca navzájom nelogicky postavené. Pretože ak na jednej strane má byť referendum záväzné, s čím by som problém v podstate nemal, no na druhej strane sa hovorí o zrušení povinnej účasti voličov. Teda v praxi by sa mohlo stávať že hocijaká úzka skupina voličov niečo odhlasuje a bude to záväzné pre celú spoločnosť. Čo je z hľadiska politického ešte horšie ako parlamentný systém, v ktorom aspoň formálne politické strany niekoho zastupujú. A to nehovoriac o fakte, že kapitalizmus si naďalej pokračuje vo svojich koľajach.

Lukáš ABRAM

Andrej Kiska: Samaritán z cudzieho

Pán Kiska založil so spoločníkmi v oblasti splátkového predaja v roku 1996 spoločnosť Quatro-Triangel, vtedy sa tento segment na Slovensku iba rodil. Bol jeden z prvých a on na rozdiel od iných uspel. Keď v roku 2004 predávali Quatro-Triangel pre VÚB, zverejnili čiastku 1,7 mld. Sk.

Z cudzieho sa dobre rozdáva...

Podľa výročných správ sa príjem za posledných sedem rokov vyšplhal na úroveň 16 774 723 Eur. Krásne číslo. Nepochybujem, že táto vyzbieraná suma (aj z mojich peňazí, ktorej prispievanie som ukončil s prvým billboardom pána Kisku) od bežných ľudí, nebola použitá dobročinne.

Chcem poukázať na fakt, že túto sumu zbierali tisíce a tisíce dobrovoľných darcov 7 rokov. Prispievali mesiac čo mesiac na dobrú vec v ktorú verili a veria. Ak sa ale pozrieme na vyzbieranú sumu, dôjdeme k tragickému poznaniu. Pán Kiska so spoločníkmi zinkasoval za predaj spoločnosti 1,7 mld Sk čo je cca 56,5 mil. Eur. Teda viac ako trojnásobok toho, čo ľudia vyzbierali za 7 rokov!

Pán Kiska, ak by ste dobročinnosť myslel vážne, vzdal by ste sa väčšiny majetku, ktorý reálne nedokáže jediná, ba ani široká rodina minúť za celé generácie. Na rozdiel tomu zbierate peniaze od ľudí pracujúcich za neraz minimálne mzdy, či mzdy z ktorých by ste iste nechcel žiť!

Nepochybujem, že za tie roky, čo vaše peniaze ležia v zahraničných bankách, rôznych fondoch a pilieroch, ste z nich rôznymi investíciami urobil ešte väčšiu kopu.

Splátky, ktoré vo viacerých prípadoch ruinovali rodiny

Dnes sa prezentujete ako filantrop a kandidujete na prezidentskú funkciu. Som zvedavý, ako v prípade Vášho úspechu bude tisícim exekúciou postihnutých „klientov“ vašej bývalej spoločnosti.

Splátkový servis pripravil množstvo ľudí o majetok a dovedol ich rodiny na pokraj existencie.

Služby jeho spoločností QUATRO – TRIANGEL využívali pochopiteľne pracujúci, ktorí nemali finančné prostriedky, aby si mohli potrebný tovar kúpiť jednorázovým zložením danej sumy.

Históriu nezmeníte, pán Kiska. Môžete mať majetok aký chcete, ľudia však nie sú drbnutí! Bývalý prispievateľ Dobrého anjela! Teraz radšej podporujem VZDOR – HP, lebo ten ponúka riešenia na rozdiel od farizejstva! Pred nedávnom ste tiež veľkohubo oznámili, že keď sa stane prezidentom, tak sa vzdáte svojho platu. Keď si uvedomíme, koľko ste vytiahol peňazí od tých najchudobnejších obyčajných pracujúcich ľudí cez vysoké úroky, keď ste bol ešte spoluvlastníkom QUATRO – TRIANGEL, tak človek len neveriacky krúti hlavou, na akého „ľudomila“ sa tento vlk v ovčom rúchu hrá...

Člen VZDOR – hp Severné Slovensko

Odpovede na prihlúple otázky: Aký je rozdiel medzi vami a nacistami?

Pýtajú sa nás niektorí ľudia, denne prekrmovaní súčasnou propagandou. Nie len v médiách a knihách, ale aj v škole. Napriek tomu, že je medzi nami priepastný rozdiel, že stojíme na úplne opačných stranách barikády, čo sa prejavilo aj v histórii, kedy sa komunisti ukázali ako najpresvedčenejšími bojovníkmi proti nacizmu, napriek tomu zaznievajú takéto otázky.

Človek je taký, akým si ho spraví propaganda, či sa to už niekomu páči alebo nie. Veď inak by v Českej republike nechodilo toľko mladých ľudí s odznakíkmi Karla Schwarzenberga. Hovoriť a opakovať to, čo hovorí „každý“ (TV, noviny, knihy, filmy, politici, inštitúcie, kampane, „celebrity“, škola...) je tak ľahké, časovo a finančne nenáročné.

(Z vlastnej skúsenosti napríklad poznám, že mladí ľudia „vedia“, že Fico je „debil“ a na otázku „prečo?“ odpovedajú buď „neviem“, alebo „lebo to všetci hovoria“). Rovnako tak to platí aj v otázke komunizmu a nacizmu. Tie sa súčasná propaganda snaží dať do jednej roviny, ba čo viac, po páde socialistického tábora sa snaží spraviť komunizmus ešte horším ako nacizmus. Čítal som knihu od autora Václava Vebera – Dejiny zjednotenej Európy, a už tu sa dozvedáme, že vojnu začal Hitler so Stalinom, dokonca sa tu nachádza pasáž, že Britániu bombardoval „Hitler podporovaný Stalinom“. Víťazom vojny a záchrancom Európy od nacizmu nie je podľa Vebera ZSSR, ktorý odvrátil postup Hitlera a napokon s ťažkými obeťami došiel až do Berlína (11 miliónov padlých vojakov, 16 miliónov usmrtených civilistov), ale Veľká Británia. Len o nej píše ako o víťazovi vojny. Položme si však otázku, prečo sa západné vojská vylodili až v roku 1944, kedy Červená armáda rýchlym tempom postupovala na Západ a o tom, že Nemecko bude porazené bolo čoraz menej pochybností?

Dobrá demokracia, ktorú občas narušia Satani z pekiel

Asi tak by sa dal nazvať súčasný výklad histórie. Máme tu „dobrú demokraciu“, ktorú vždy niekto zneužije a príde „totalita“, či už komunistická alebo fašistická. Aj preto sa na našej stránke www.vzdor.org objavil komentár, že je iróniou, ak komunisti útočia na fašistov, lebo sú z jedného „totalitného súdka“. Zámerne sa tu hovorí o „demokracii“, nie o kapitalizme, pretože aj vnucovanie obsahov nejakým pojmom patrí do práce režimných propagandistov. Je nám známe, že každý režim má svoj výklad histórie a

tento režim je v ňom večný, nemenný a nesmrteľný, je tým najlepším, čo spoločnosť môže mať.

Kapitalizmus však večný nie je. Na jeho vrchole nie je spokojný život a demokracia, ale obrovský sociálny rozvrat, kríza, masa chudoby vedľa hŕstky bohatstva. Prichádza nespokojnosť a sociálne napätie. A to z toho dôvodu, že celá výroba je v rukách súkromných osôb, všetko, čo sa vyrobí, patrí im, nie spoločnosti. Tí navyše medzi sebou zápasia, tlačia dole vstupné náklady (=prepúšťanie, útok na mzdy, dvíhanie pracovných noriem). Navyše keď už je výrobkov priveľa a nezabere ani vnucovanie, prichádza kríza, masové prepúšťanie a tvrdý boj o každé pracovné miesto, stúpa aj kriminalita.

Toto je hlavnou príčinou, prečo ľudia začnú hľadať iné riešenia. Kapitalizmus – to je predovšetkým bieda, špina a hnus. Nie paničky s cigaretkou v nejakej kaviarničke so živou hudbou ako býva vykresľovaný agitátormi. Kapitalizmus vo forme otroctva, v ktorom si pri pive poviem, že sa nám to nepáči, končí. Prichádza buď socialistická revolúcia, alebo fašizácia spoločnosti. Zákonite. (Fašizácia spoločnosti sa pred druhou svetovou vojnou netýkala len Nemecka či Talianska, fašistické a vojenské autoritárske režimy boli v pobaltských štátoch, Španielsku, Portugalsku, Maďarsku, Poľsku, Juhoslávii, Rumunsku, Bulharsku, Grécku)

Ktorým smerom sa spoločnosť vyberie?

To záleží predovšetkým od jej uvedomenosti, presnejšie od triednej uvedomenosti. Ak si vykorisťovaná väčšina uvedomuje príčiny sociálneho úpadku, ktorý spočíva vo vykorisťovaní a je do značnej miery organizovaná, bude požadovať socializmus, znárodnenie hospodárstva a zrušenie vykorisťovania. Postupne (a v tvrdom boji proti kapitálu) zruší kapitalistické výrobné vzťahy, kde je pracujúca väčšina len otrokom a správcom cudzieho majetku a konečne pracuje spoločne na svojom. Zabezpečí prácu pre každého (aj pre toho, kto pracovať nechce), rovnako spravodlivé rozdelenie vyprodukovaných statkov.

Ak spoločnosť triedne uvedomelá nie je, ak je úplne pod vplyvom súčasnej propagandy a bude rešpektovať tieto výrobné vzťahy, tak príde fašizmus, ktorý nezruší vykorisťovateľské poriadky, ale rozostve obeť režimu proti sebe. Vinníkov vidí nie v kapitalistoch a ich ekonomike, ale napríklad v prisťahovalcoch, migrujúcou lacnou pracovnou silou, ako to vidíme dnes napr. v Grécku. Vykorisťovanie bude naopak zosilnené, dokonca

prichádza okupovanie iných krajín a etnické čistky. (Územné nároky Jobbiku, expanzia nemeckého kapitálu a malomeštiackych podnikateľov na Slovensko počas vojny,...). K rastu fašistického hnutia tiež napomáhajú problémy s neprispôsobivými menšinami, ktoré kapitalistický systém nemôže vyriešiť, nakoľko negarantuje všeobecný prístup k práci a nepozná zákony o príživníctve, lebo by museli ísť do práce aj všetci mocní sveta.

Rozdeľujú nás triedy, nie národy

Zatiaľ čo komunizmus rozlišuje spoločnosť na spoločenské triedy, fašizmus sa oháňa falošným vlastenectvom. Mne je napríklad bližší bulharský či srbský robotník, ktorého kapitalizmus vyhnal za prácou do našich končín, ako slovenský malomeštiak, ktorý ho zamestnáva za pár eur. K týmto ľuďom – k pracujúcej triede, cítim istú spolupatričnosť, je tu niečo, čo nás spája, máme podobné problémy, podobný život a len ak sa postavíme jeden za druhého, len vtedy môžeme svoje problémy vyriešiť. Pracujúca trieda na celom svete musí podporovať boj za socializmus v každej jednej krajine. Ak vznikne nejaká socialistická krajina, pracujúca trieda kapitalistických krajín jej musí prejavovať solidaritu a naopak, táto krajina prejavuje solidaritu pracujúcim v kapitalizme. Z minulosti poznáme napríklad odmietnutie robotníkov na západe nakladať vojenský materiál vo vojne proti Sovietskemu Rusku. Čím viac budeme organizovaní, tým viac sa nás môže nepriateľ báť a tým istejšie môžeme postupovať.

My máme jasne zadaného nepriateľa, fašisti nie. Tí len hovoria o Slovensku a Slovákoch (alebo o inej krajine), mávajú vlajkami. Ak aj nejaký Slováčok okráda Slováka, tak ho označia za „Žida“. Rovnako tak za Žida označia každého antifašistu. Ak by proti fašizmu vydal vyhlásenie napríklad Slovenský zväz záhradkárov, iste by boli z nich „židozáhradkári“. Za všetkým zlom na svete podľa nich stoja len Židia. Vždy som hovoril, že fašizmus je pre hlupákov. Ak nie ste Žid, tak ho z vás spravia. Pravdou však je, že ak by Židia ako národ nikdy nevznikli, kapitalistický režim a vykorisťovanie by tu boli tak či tak. Rovnako tak ak by sme zbombardovali Izrael a zabili všetkých Židov na svete, kapitalistický režim a vykorisťovanie by nezmizli. Len by židovskú časť kapitalistov rýchlo doplnili tí nežidovskí. Ako za vojny – židovského vykorisťovateľa nahradil vykorisťovateľ nemecký. Nuž, ak ja som pre nich „židobolševik“, tak aj oni sú pre mňa

banda „židofašistov“.

Čo je to národné hospodárstvo?

Kapitalizmus nás vyháňa z domovov. Počas mojej práce na nemenovanej stavbe v Nemecku to tam vyzeralo ako na všeslovenskom zjazde – Rusi, Srbi, Poliaci, Slováci, Česi, Bulhari. Na druhej strane, na Slovensku je množstvo zahraničných firiem, pretože sa im to opláti. Mnohé z

nich boli kedysi naše. Dnes aj (predovšetkým) strategické podniky patria pod nadnárodného giganta.

Vo volebnej kampani do VÚC som videl propagačný leták kandidáta za Slovenskú ľudovú stranu. V každom riadku sa skloňovalo slovenský/slovenská/slovenské. Napríklad slovenské hospodárstvo, resp. slovenské firmy. V diskusii na facebooku potom tento kandidát útočil na komunistov, ktorí však paradoxne ako

jediní v histórii spravili slovenské hospodárstvo skutočne slovenským – patriacim slovenskému národu a nie nejakému darmožráčovi.

To je zároveň odpoveďou na fašistickú otázku, či som Slovak a či mám rád Slovensko, keď som komunista.

**Stanislav Pirošík –
predseda Vzdor- hnutie práce**

Zástupcovia VZDOR-HP a SMKČ v Berlíne: Východná Európa je otrokom západného kapitálu

Zástupcovia oboch organizácii vydávajúcich časopis Vzdor (o.z. Vzdor-hnutie práce a Svaz mladých komunistů Československa) sa po roku opäť zúčastnili veľkej demonštrácie proti kapitalizmu a za socializmus, Liebknecht-Luxemburg Demonštrácie“ v Berlíne.

Tento demonštrácie pri príležitosti výročia zavraždenia revolucionárov Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgovej v roku 1919 sa pravidelne zúčastňujú desiatky tisíc komunistov z celého Nemecka i zahraničia. Pochod sa koná vo východnom Berlíne pri Frankfurter Tor a končí pri pamätníku padlých revolucionárov na druhom konci Frankfurter Allee.

Ako členovia „Medzinárodnej koordinácie revolučných strán a organizácií - ICOR“ Sme boli ešte v predvečer privítaní našimi partnerskými organizáciami – Marxisticko-leninskou stranou Nemecka a jej mládežníckou organizáciou Rebell. Vo večernom kultúrno-zábavnom programe sme im prezentovali najnovšie informácie z našich krajín. Vzdor-hnutie práce prvý-

krát vystúpil ako riadny a právoplatný člen združenia ICOR.

Počas demonštrácie vystúpil predseda o.z. Vzdor-hnutie práce Stanislav Pirošík so slovami: „Slovensko, ako aj celá východná Európa je otrokom západného kapitálu, sme pre nich len zdrojom lacnej pracovnej sily. Otcovia aj matky musia opúšťať rodiny, aby zabezpečili strechu nad hlavou, mladí ľudia po skončení školy pracujú za minimálne mzdy a tlačia sa u rodičov ešte veľmi dlho do dovŕšení dospelosti“

Na záver sme spoločne so zástupcami MLPD a Rebell položili vence pomníku padlých revolucionárov. Demonštrácie sa zúčastnilo približne 15 000 ľudí z rôznych komunistických a ľavicových organizácií (Okrem nášho bloku napr. Nemecká komunistická strana, Komunis-

tická strana Nemecka, Die Linke, Nemecké výbory tureckých organizácií: Komunistická strana Turecka a Severného Kurdistanu, ATiK, Turecká komunistická strana, TiKb, odborové zväzy a ďalšie...

Stanislav Pirošík

Incident počas spomienky na osloboditeľov mesta Košice

V Košiciach sa uskutočnil pietny akt pri príležitosti oslobodenia mesta od fašizmu v januári 1945. Zhromaždenie sa konalo tradične na Námestí osloboditeľov.

Už z autobusu bolo vidieť policajné zátarasy a početný zástup mužov v modrých uniformách, ktorých je na tomto zhromaždení stále viac. Ich dozor sa stáva nemilou tradíciou. V súlade s tradíciou zase klesá počet účastníkov zo strany vedenia mesta.

Ako býva u nich zvykom, dobehli 5 minút pred začiatkom, zaradili sa na čelo sprievodu, položili veniec a šli preč ešte rýchlejšie ako prišli.

Aj napriek tomu, že Smer je na Slovensku a v Košiciach vládnuca strana nie je schopný zorganizovať dôstojné pripomenutie si hrdinov, ktorí bojovali a

padli v boji proti fašizmu, za slobodu národov a ľudstva. Tento deň im slúži jedine ako príležitosť už na obed zdrhnúť z úradníckej práce.

Doslova im prekáža, že niekto si chce dôstojne uctiť padlých vojakov Červenej armády. Stali sme sa svedkami incidentu, keď jeden z prítomných nás napádal za naše vlajky a oblečenie. Vyrútil sa na nás, keď zbadal naše červené zástavy a čierno – červené šatky. „*To hádam nemyslíte vážne! Zbaľte to a choďte preč! Na verejnom priestranstve sa nemáte podľať zákona čo maskovať!*“ – týmito slovami sa nás snažil odohnať.

My sme sa pritom vôbec nemaskovali. Druhá svetová vojna bola jedna veľká politika a preto nevidíme dôvod maskovať naše politické názory a symboly

nášho občianskeho združenia VZDOR – hnutie práce. Červená farba symbolizuje revolúciu a čierno – červená farba je symbolom antifašistického hnutia. Takže žiadne maskovanie, ale jednoznačné verejné vyjadrenie našich politických názorov. Sme antikapitalisti a antifašisti.

Ďalej už všetko prebiehalo bez konfliktov. Ale videli sme, že mestským papalášom prekážame. Ich si nikto nevyšimľal a ak tak len pohrdavým pohľadom. Asi im vadilo ako okolostojaci ľudia od nás so záujmom brali náš časopis VZDOR a dávali aj dobrovoľné príspevky na jeho tlač a distribúciu.

VZDOR – hnutie práce, Košice

Marco Ferreri: Včelí královna

Film Včelí královna italského režiséra Marca Ferreriho je jedním z prvních filmů tohoto sarkastického tvůrce, jehož přehlídka společenskocritických obskurností vrcholí filmy jako Ahoj, samečku nebo Velká žranice. Snímek pochází z roku 1964 a v hlavních rolích se setkáme s Ugem Tognazzim (známým i z pozdější Velké žranice), Marinou Vlady (francouzskou herečkou ruského původu, pozdější manželkou herce a písničkáře Vladimíra Vysokého, několikaletou členkou KS Francie) a Riccardem Fellinim (mladším bratrem režisérské legendy).

Na rozdíl od pozdějších filmů, kde Ferreri vyhrocuje nadsázku do extrémnějších (stále však poetických a umělecky hodnotných) poloh, je zde děj a jeho pojetí podáno v decentnější duchu – příběh se pomaleji rozvíjí a jemné obskurnosti, které vrcholí závěrem potvrzujícím název filmu, nijak křiklavě neruší, zároveň jsou však výrazné. Příběh ze života úspěšného čtyřicátníka Alfonsa, majitele římského autosalónu nedaleko chrámu sv. Petra, který se právě žení s nádhernou, (Marina Vlady byla vpravdě jednou z nejkrásnějších evropských hereček, bohužel díky absenci kvalitní kinematografie v naší zemi ji zná spíše francouzské, italské a ruské publikum) mladou a počestnou dívkou Reginou, z počátku vypadá jako jemný příběh o štěstí a spokojenosti římské střední vrstvy, kterému přihlíží rozverný obchodní partner Riccardo.

Už však scéna návštěvy Alfonse u rodiny budoucí ženy v bytě s nádherným výhledem na Michelangelovu kopuli chrámu sv. Petra, začíná zavánět obskurností a lehce morbidním oděrem, když mu Regina teta vypráví o svých mrtvých v rodině a ukazuje mu jejich fotky. Poté děj pokračuje v poklidném duchu – dvojice je s Riccardem a jeho přítelkyní na pláži (zřejmě v oblíbené Ostii). Regina se jde převléct a Alfonsovi řekne, že povolí milování až po svatbě, že si panenství schovává pro něj jakožto dar – a defacto ukáz-

ku starosvětských zvyků (příbuzný nevěsty a důvěrník obou manželů je mladý kněz, návaznost s církví a jejím měřítkem hodnot je v rodině dost silná). To Alfonso ještě silněji upoutá a váží si své dívky ještě víc, což nijak netají. Nacházíme se tedy stále v jakémsi idylickém stavu věcí. Po svatbě dostává Alfonso Reginu i fyzicky. Velmi si ji před Riccardem v tomto směru pochvaluje, ale žádostivost mladé manželky je čím dál větší (nikoli ale promiskuitní, vše v mezích manželství) a Alfonso je sexem stále více fyzicky vyčerpáván. O pomoc požádá příbuzného – mladého kněze. Chce, aby Reginu usměrnil, protože její nároky postupně nemůže zvládat. Kněz mu však řekne, že nároky ženy jsou svaté a že se jim musí podvolit. Alfonso začne brát injekce, postupně fyzicky schází. Když chce načas sexu uniknout, manželka je podrážděná, hrozí manželská krize, a když se v usmíření podvolí, začne jeho zdraví být čím dál více podlamováno. Regina nakonec otěhotní a sama začne sex odmítat, jenže pro změnu Alfonsovi tato abstinence nesvědčí – a dožaduje se svého. Alfonsovi umírá matka, je uložena do rodinné hrobky nevěsty, což je další námět pro lehce morbidní scénu ukazování detailů této hrobky i s popisem Regininy tety – ovšem i s komediálně laděnými scénkami konverzace na hřbitově. Alfonso se uchyluje na léčení, Regina po něm přebírá (a to velmi úspěšně) agendu v autosalónu. Po poslední souloži, po které po delší odmlce tak toužil, je nemocný Alfonso odvezen do nemocnice. Když se vrací domů, už jako nepohyblivý, upoutaný na lůžko, je přenesen do jiného pokoje.

Byt se předělává kvůli dítěti, které zanedlouho přijde na svět. I přes Alfonsova nadšení z budoucího otcovství a ze „spokojeného života“ s mladou, krásnou a v práci schopnou ženou a i přes starostlivost Reginy a příbuzných se postupně vykresluje role, kterou Alfonso ve skutečnosti má: roli trubce, který je použitelný jen na oplodnění včelí královny a jenž po

této své nejdůležitější životní akci, jako v podstatě nepotřebný, umírá. Osud se naplňuje: závěrečná scéna ukazuje desku s Alfonsovou fotografií a daty narození a úmrtí v rodinné hrobce, kde se koná křest novorozence. Regina v černém oděvu vdovy se dívá do kamery dominantním a trochu odlišným pohledem. Ona je tou včelí královnou.

Ferreri sarkasticky ukázal život střední vrstvy, jejich cíle, hodnoty (dikтовané více či méně viditelnou katolickou morálkou) úspěchy, které je nakonec zahubí. Aktuální společenské vztahy (rodinné, partnerské) jsou kuriózními situacemi vyhoceny a i přes relativně jednoduché (ale scénaristicky brilantně) pojetí námět, je film úvodem pro expresivnější kritické (a samozřejmě i komediálně laděné) Ferreriho filmy pozdějších let. I když se zde nesetkáme s pozdějšími extrémnostmi (přejezení a usouložení k smrti, kastrace kráječem na chléb apod.), celý příběh završený tragikomickým koncem v podstatě již k této poloze (byť decentnější formou) otevírá dveře.

Martin PEČ

ODBOROVÉ SDRUŽENÍ ČECH, MORAVY A SLEZSKA

www.oscms.cz

Když odbory,
tak rudé!

5. prosince 2013 zemřel Nelson Mandela, bývalý prezident Jihoafrické republiky. Jeho hlavní přínos, tedy boj proti rasistickému režimu Apartheidu je obecně znám, a v buržoazních médiích skloňován. Je považován za nositele ideálu lidských práv stejně tak jako v Evropě je za takového nositele považován naprosto cynicky Václav Havel. Dostí zásadním rozdílem je to, že ti co tak dnes činí zapomněli na svoji minulost. Zapomněli na to, kdo v průběhu celé Studené války byl oficiálním či neoficiálním spojencem rasistického režimu, kdo ho držel ekonomicky nad vodou a kdo považoval Africký národní kongres (ANC) dlouho po ukončení vlády Apartheidu za teroristickou organizaci.

Nelson Mandela se narodil 19. července 1918 v Kapské provincii tehdejší Jihoafrické unie. Během studií na právech, kde byl jako jediný černý student se seznámil s členy Jihoafrické komunistické strany (SACP) a stal se aktivní v Mládežnickém hnutí ANC. V roce 1948 zvítězila ve volbách Národní strana, která prosadila svůj program rasové segregace později známý jako apartheid, který rozdělil obyvatelstvo Jižní Afriky na tři skupiny – bílé, černé a indy a jednoznačně potvrdil politickou a ekonomickou nadvládu bílé menšiny. V roce 1950 se Mandela přidal k sérii stávek proti apartheidu, které vyústily v roce 1950 v zákon o potlačení komunismu a zákaz SACP. Mandela v této době rovněž překonal svojí počáteční nedůvěru ke komunistům a byl ovlivněn texty Marxe, Engelse, Lenina, Stalina a Maa. Do jaké míry to bylo stejně jako u mnohých jiných Národně-osvobozeneckých vůdců pouze dobrý tah pro získání pomoci od Sovětského svazu v boji proti imperialismu a kolonialismu je otázkou. V roce 1951 spolu s indickými a komunistickými aktivisty Mandela připravil Kampaň proti nespravedlivému právu, které se zúčastnilo 10000 aktivistů, z čehož bylo 8500 zavřeno. Po mnoha podobných akcích, které režim Apartheidu

Odkaz Nelsona Mandely

potlačil, došel Mandela k závěru, že ozbrojený odpor bude jediný možný. 21. března 1960 došlo v městu Sharpeville v provincii Transvaal k masakru během, kterého bylo 69 protestujících zabito a 186 zraněno. Je zde na místě připomenout masakr z dolů Marikana v létě minulého roku, kdy bylo postříleno přes 40 horníků, již však v „svobodné“ Jižní Africe. V roce 1961 založil Mandela spolu s představiteli tehdy již ilegální SACP) partyzánská/guerillová jednotka Umkhonto we Sizwe (Kopí národa), která byla inspirována Hnutím 26. července Kubánské revoluce.

Za své aktivity byl v roce 1964 odsouzen k doživotnímu vězení. Ve vězení strávil 27 let, z čehož převážnou část na Robben Island nedaleko Kapského města. Režim Apartheidu byl sice pod tlakem, aby byl Mandela propuštěn, avšak kryt „velkými bojovníky za svobodu“ Margaret Thatcherovou a Ronaldem Reaganem to do konce 80. let nemusel učinit.

V roce 1990 byl propuštěn a v roce 1994 zvolen prvním černošským prezidentem JAR.

V rozhovoru s Larry Kingem 16. května 2000 se Mandela svěřil: „Ještě včera mne nazývali teroristou. Ale když jsem vyšel z vězení, objímali mne i mí původní nepřátelé. To říkám vždy těm, kteří považují bojovníky za svobodu své vlasti za teroristy.“

Údajně až v červenci 2000 vyškrtly USA Nelsona Mandelu a ACN ze svého seznamu teroristických subjektů. (Zdroj <http://ism-czech.org>)

V médiích není zmiňován jeho velmi kladný a přátelský vztah s Fidelem Castrem, který dle samotného Mandely velkou měrou přispěl k pádu rasistického režimu, což bylo především dané Kubánskou pomocí Angolské lidové republiky během Angolské občanské války 1975-1990, která ekonomicky vyčerpávala JAR. Mandela tak byl jeden z mála, který se postavil na stranu Kuby v létech, kdy padl reálsocialismus v zemích RVHP a Kuba prožívala zostřenou ekonomickou blokádu USA.

Rovněž je nezpochybnitelná Mandelova podpora boje Palestinců za svobodu, kdy Mandela se v roce 1997 připojil v Mezinárodním dny solidarity (s Palestinou) se slovy „Víme moc dobře, že naše svoboda není úplná, bez svobody Palestinců.“ K této záležitosti je velmi zajímavé, že předseda vlády státu Izrael rázný militarista Benjamin Netanyahu si ke své neúčasti na pohřbu Nelsona Mandely našel výbornou výmluvu „náklady na cestu do Jihoafrické republiky“, stavba nezakon-

ných osad na Západním břehu Jordánu případně bombardování Gazy je zřejmě levnější.

Problémem u osobnosti Nelsona Mandely je skutečné praktikování programu ANC v Jižní Africe. Přestože v původním ekonomickém programu ANC bylo znárodnění klíčového průmyslu (především velmi výnosných dolů na drahé kovy), během 90. let a dvoustranných jednáních s představiteli Národní strany nic takového provedeno nebylo a Jižní Afrika nadále má stejné vlastníky jaké měla před pádem Apartheidu, akorát k výšinám vystoupala nová skupina. Černá vládnoucí elita ANC-SACP a i odborových bossů z COSATU (která je součástí vládní koalice). V Jižní Africe nadále existuje Apartheid, avšak ne politický, ale ekonomický. Jak například tvrdí Slavoj Žižek, měli bychom místo krokodýlích slz se zaměřit na sliby, které pomohly ANC a Mandelovi zvítězit ve volbách.

Je rovněž zajímavé porovnat dva lídry národně-osvobozeneckého hnutí v oblasti jižní Afriky a to Nelsona Mandelu a Roberta Mugabeho. Zatím co u Mandely rmoutí všichni od těch co s ním byli na jedné barikádě v boji proti apartheidu až po některé co ho nechávali v seznamech CIA vedeného jako teroristu tak až zemře Robert Mugabe rozhodně na něho nebude pohlížena takovýmto pohledem. Otázka je proč. Robert Mugabe stejně jako Nelson Mandela bojoval proti rasistickému režimu apartheidu v tehdejší Rhodeské republice a s podporou SSSR a ČLR zvítězil a byla vyhlášena Republika Zimbabwe.

Odpovědí je, že Robert Mugabe přes rozpad Socialistického bloku uskutečnil to za co v boji za nezávislost bojoval a to zemědělskou reformu, kdy začal v roce 2000 předávat půdu bílých velkostatkářů černým bezzemkům a rolníkům. Velkostatkáři to samozřejmě nedělali dobrovolně a Zimbabwe se dostalo pod ekonomickou blokádu a sankce MMF.

Tudíž je dnes nutné se na Nelsona Mandelu ne dívat jenom jako na bojovníka proti apartheidu a bojovníka za svobodu, kterým on na rozdíl od vyznavače humanitárního bombardování byl, ale také na vůdce hnutí, které část svého programu nesplnilo a zanechalo zemi ve stejném ekonomickém područí, ve kterém byla i před volbami v roce 1994.

Josef Dastan

Čítaj, píš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese:

redakcia@vzdor.org

Na danú adresu tiež môžeš posilať svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku

**JE JEDNO, KOHO ZVOLÍTE,
PODSTATA VYKORISŤOVANIA
SA NEZMENÍ!**

Sme o tom presvedčení!

VOLIŤ NESTAČÍ, ORGANIZUJ SA!

www.vzdor.org www.volitnestaci.sk

**RADO NESTAČÍ,
ORGANIZUJ SA!**

www.vzdor.org
www.volitnestaci.sk

VZDOR

časopis vykoristovanej vacšiny
<http://casopis.vzdor.org>

 Kominform

ČESKOSLOVENSKO

Československý komunistický videokanal na
YouTube „KOMINFORM CS“

**MODRÁ ARMÁDA—
ČIERNI PÁNI**

Modrá armáda, čierni páni,
po Svete chodí so zbraňami.

V mene mieru a slobody,
háji len zisky a svoje obchody!

Či je to Líbya, či je to Sýria,
či je to Juhoslávia,

armáda smrti, už chvostom vrtí,
keď na ňu dolár zapíska.

Armáda smrti, už chvostom vrtí,
prichádza demokracia.

